

Dreptatea

SĂPTĂMÂNAL AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Corupția, gheparul regimului Iliescu

În întreaga perioadă a dictaturii ceaușiste, dar mai ales în ultimii ani, orice măsură antipopulară luată de fostul cizmar din Scornicești instalat la conducerea României imi provoca o bucurie imensă. Gu cât lovea

mai crunt în poporul român ajuns la limita suportabilului, cu atât mă bucuram mai tare. Eram convins, știam, că toate aceste lovituri gândite de o minte bolnavă vor conduce în mod necesar, aproape legic, la izbucnirea

revoltei populare. Care a și izbucnit în condițiile cunoscute. S-a vrut să fie o revoluție dar nu a fost chiar așa, pentru că pe lângă forțele sănătoase ale societății, au existat și acele forțe malefice, puternic motivate, care s-au opus din răspuțeri unor schimbări fundamentale ale tuturor structurilor, în fapt înlocuirii unui sistem politico-economic cu un alt sistem. Falimentul total și generalizat al comunismului a determinat o multitudine de schimbări, majoritatea și spectaculoase și benefice. Puterea neocomunistă autoinstalată la conducerea României le-a acceptat cu mai multă sau mai puțină reticență, de bunăvoie sau, în majoritatea cazurilor, la presiunea societății civile, a partidelor democratice sau a forurilor internaționale. Nu ușor, nu fără un dureros efort, va accepta și în continuare orice schimbare, mai puțin una, singura de fapt esențială: a formei de proprietate. De mai bine de patru ani cuvântul PRIVATIZARE băntuie prin România asemeni fantomei comunismului care băntuia prin Europa la mijlocul secolului trecut. Bântuie și atâta doar, pentru că structura proprietății în România a rămas practic nemodificată. Aproape în întregime marea proprietate este socialistă, deci aparține statului. În "Manuscrise economico-filozofice din 1844" Marx scria: "Pentru suprimarea ideii de proprietate privată e pe deplin suficientă ideea comunismului. Dar pentru suprimarea proprietății private reale este nevoie de o acțiune comunistă reală".

Un secol mai târziu, sub protecția unei armate străine de ocupație și sub conducerea nemijlocită a unor agenți ai bolșevismului internațional de sorginte moscovită, cozile de topor din România au pus cu nădejde umărul la "suprimarea proprietății private reale" printr-o "acțiune comunistă reală". Este lesne de înțeles că participanții direcți la această mârșavă acțiune, cât și urmașii și continuatorii lor, aflați și astăzi în fruntea bucatelor, nu urmăresc altceva decât menținerea a ceea ce au cucerit cu o jumătate de secol în urmă. Ei știu că întreaga lor putere se întemeiază pe proprietatea de stat, care aparține tuturor și nimănui, dar care poate fi jefuită fără opreliști și fără teamă de consecințe numai de către cei aflați la putere. O dată cu dispariția "proprietății socialiste a întregului popor" va dispărea, în mod necesar, și pătura parazită și coruptă care o patronează.

Principalul flagel cu care este confruntată astăzi societatea românească este cel al corupției. Bineînțeles că nu este un fenomen nou, necunoscut sau specific României. Corupția a existat dintotdeauna și pretutindeni și este îndoielnic că va fi eradicată vreodată în totalitate. Ingrijorătoare (dar și îmbucurătoare totodată) este doar amploarea fenomenului. La cea mai sumară analiză se poate constata că flagelul corupției își are și cauza și rădăcinile în principal în proprietatea socialistă.

(Continuare în pag. 16)

Maxima săptămânii:

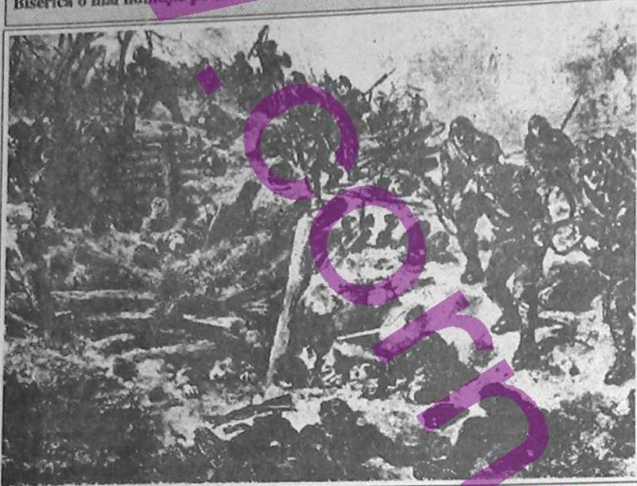
"Cine se gândește la ce i-a rămas de luat, nu mai cugetă la ce a apucat să ia."

Montaigne

21 - 27 iulie (Captor)

EFEVERIDE:

In intervalul acesta, pe 22 Iulie, atât Biserica de Răsărit cât și cea de Apus pomenesc pe Sf. Maria Magdalena. Era de fel din Galileea. Fiind posedată de demoni, alergă la Iisus, care o vindecă. De atunci Maria L-a urmat, chiar și în zilele pătimirii. După moartea Lui ea veni la Sfântul Mormânt, găsindu-l gol și cu lespeda dată la o parte. Crezând că trupul lui Iisus a fost furat, era în lacrimi și mare zbucium; atunci Mântuitorul înviat i se arătă, îndemnând-o să-l vestească pe apostoli. Pentru credința în Christos și dragostea învâpălată care o însușește, ea și pentru cinstea pe care Iisus i-a arătat-o, Biserica o mai numește pe Sf. mironosiță Maria "cea întocmai cu apostolii".

În aprigele lupte de la Mărășești, eroismul ostașilor noștri a învins armata germano-austro-ungară, net superioară în privința efectivelor și tehnicii de luptă

Cititorii întreabă, medicul răspunde

- Domnului Gh. Văleanu de 69 de ani, sect. 4; pentru sechelele după infarctul anteroseptat posterior întins, pe care l-ați avut în urmă cu două luni, vă recomand să luați ELEUTAN 40 și RITMONARMA 150, medicamente de la cabinetul nostru. Vă așteptăm.
- Dlui Răducănu Victor de 74 ani; nu vă speriați, a fost o prăbușire tensională, care se va rezolva după aplicarea tratamentului pe care vi l-am indicat și pe care-l veți urma timp de 10 zile, după care vă așteptăm la un nou control.
- Doamnei Carmen Dumitrescu de la „Cotidianul”: vă așteptăm pentru cele trei cutii NITRODERM promise.
- Dlui Găinușe Ion, de 70 de ani, sect. 1, fi dăm de la noi 10 cutii de PROPRANOLOL cu diuretic din care să ia 2 jumătăți pe zi, toate cele 30 de zile cât este plecat din București. La sosire îl așteptăm la cabinet pentru control. În toată această perioadă poate munci rezonabil dar să respecte regimul alimentar (fară sare).
- Dlui Voiculescu Mihai din SAI suferind de BDA (boala diareică acută) îi trimitem prin intermediar 20 cps. IMODIUM din care să ia 1 la 6 ore până la dispariția simptomelor avute. Dacă diareea se repetă, va lua în continuare aceeași doză.
- Doamnei Dolerescu Elena îi recomandăm ERMESECH 1 cutie (3 pe zi) ca antialergic și CYCLO-NENORETTO 2 cutii, după schema din instrucțiuni.
- Dlui Sedai Clos Mircea de 65 ani, sect 6, suferind de arteroscleroză; îl așteptăm pe la cabinetul nostru să primească 2 cutii de HYDERGIN tablete - va lua 2 tb/zi până se va termina doza.
- Pentru dl Fusueica Dănuț Vasile de 36 ani, recomand 2 flacoane FLUANXOL DEPAT 1 la 10 zile intramuscular.

Dr. Maria VISSARION

ANUNȚ

Organizația Muncitorească Centrală a PNTCD anunță membrii și simpatizanții săi că joi 21.07.1994, la sediul central din B-dul Carol I, nr. 34, corpul B, etaj I, la ora 17, va vorbi dl. av. Iosif Toma Popescu - reprezentantul oficial al PNTCD în Polonia, pe tema: "DESPRE PROCESUL PENAL ÎNSCENAT DE STALINIȘTI CONDUCĂTORILOR PNT ÎN 1947"

Președinte,

Ion LAMBRU

Secretar general,

Vlad ROȘCA

20.07.1919: Începe ofensiva de pe Tisa, în care armata ungară atacă armata noastră cu o sută de batalioane și 70 de baterii. Rezultatul a fost ocuparea Budapestei la 4 august 1919.

21.07.1808: Se naște Simion Bărnuțiu, cărturar și om politic român, fruntaș al revoluției de la 1848 din Transilvania.

22.07.1456: Iancu de Hunedoara obține la Belgrad o strălucită victorie împotriva sultanului Mahomed al II-lea (cel care cucerise Constantinopolul). Atacul pedestrelor, susținut de artilerie, îi obligă pe turci să se retragă în dezordine.

23.07.1893: Începe la Sibiu conferința Partidului Național Român din Transilvania, la care se adoptă o rezoluție de susținere a Memorandumului și un protest împotriva procesului politic intentat fruntașilor naționaliști români.

24.07.1917: Prima zi a luptelor de la Mărășești; generalul Mackensen angajează 12 divizii susținute de 850 de tunuri și peste 1000 de mitraliere: o formidabilă forță menită să străpungă frontul românesc.

25.07.1896: Alexandru Macedonski editează foaia „Liga Ortodoxă” în care aveau să debuteze Tudor Argezi și Gala Galaction.

26.07.1924: Apare Legea pentru învâpământul primar de stat, care astfel devine obligatoriu și gratuit.

Dr. Mihnea DRAGOMIR

MULȚUMIRI

CABINETUL MEDICAL PNTCD, Dr. GEORGE CALALB, mulțumește Preotului Ștefan Ander, Biserica Evanghelică, Kirch str. 2, 37276 Meinhard, Grebendorf, Germania, pentru medicamentele primite prin Farmacia MEV și care vor fi distribuite prin cabinetul nostru bolnavilor ce ni se vor adresa.

Cititorii săptămânalului „Dreptatea” care doresc abonamente au următoarele posibilități:

a) Adresându-se redacției noastre din București, Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, tel: 6504125, fax: 6506444, cont de virament: 4510501106, BCR - SMB. Se decupează talonul existent în publicație și însoțit de mandatul postal care atestă plata se vor trimite pe adresa de mai sus.

b) Adresându-se tuturor oficiilor PTR din țară, menționând că săptămânalul „Dreptatea” figurează în catalogul RODIPET la poziția 2129.

Dreptatea

- Secretar general de redacție: MIRCEA VLAD
 Șefi de departament:
 DAN BĂNICĂ: Informații
 OVIDIU PĂTRĂȘCANU: politic
 ȘTEFAN CALIGA: internațional
 IOAN FRÂNCU: sport
 Fotoreporter: PETER GHEORGHE
 Grafică și machetare: IOANA BERCIU
 Corector: FLORINA DUDĂU
 Secretariat:
 MIHAELA MANOLACHE
 Documentare: CONSTANTIN CEACU
 Departament publicitate și marketing: MARIA CĂPĂȚĂNA
 Difuzare: IULIANA SUCEVEANU
 Curier: LUMINIȚA DAMIAN
 Financiar, contabilitate: ECATERINA BUCĂ
 Corespondenți speciali: SUA: SILVIA DUTCHEVICI
 SUA și Canada: ADRIAN MIHAIL GRIGOROPOL
 Geneva, München: STELIAN IONESCU
 Tuttingen: RADU PĂTĂRLĂGEANU
 Corespondenți teritoriale: SORIN GRECU - Cluj
 TICU CIUBOTARU - Galați
 VIRGIL COSMA - Iași
 TOMA EDUARD DINU - Iași
 RADU SIMION BURDEANU - Hunedoara
 NICU VRÂNCEANU - Baciu
 COSTEL IONESCU - Brașov
 MĂLIN DUMITRIU - Alba
 VASILE VASILICA - Alba
 IONEL BOTEA - Caraș Severin
 FLAVIU BREZEANU - Brăila
 FLORIN RĂDULESCU - Vrancea
 MIHAI ENCIU - Slobozia
 GHEORGHE SIMIANU - Suceava
 AUREL TEODORESCU - Argeș
 ADRIAN SIMEANU - Argeș
 DIANA MUNTEANU - Prahova
 CĂTĂLIN MUNTEANU - Prahova
 MIHAI BARBU - Vales Jiuului
 GHEORGHE TUDORAN - Arad
 DANTE M.C. SEDAN - Timiș
 VICTOR PIETREANU - Teleorman
 SORIN CUCUREZEAN - Teleorman
 IOAN GAVRILĂ - Tulcea
 MICU DAN GRIG - Bihor
 Redacția și administrația: Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, tel: 6504125, fax: 6506444, 70179, București, sector 1, Cont virament nr.: 4510501106 BCR filiala SMB.
 Tehnoredactare computerizată: Raluca Bobic, Anca Florescu
 Mariana Ioniță, Mihaela Ivan
 Tiparul executat la TIPOREX
 Calea Plevnei nr. 114, sector 1, tel: 6377196

CUPON DE ABONAMENT

1 Iunie	1080	1080						
3 Iunie	3510	3510						
6 Iunie	7020	7020						
12 Iunie	14040	14040						
			Nume	Președinte	Adresă	Cod postal	Localitatea	Județul

Suma de lei se depune cu chib. nr. _____ mandat postal nr. _____ din _____ sau depozit de plată nr. _____

Conferința săptămânală de presă a PNTCD:

„Noi nu am fost de acord să schimbăm protocolul CDR, ci numai să-l completăm cu anexe“

Conferința de presă săptămânală a PNTCD din 18 iulie a debutat prin referirea d-lui Ion Rațiu, vicepre-

ședintele al partidului, la situația actuală a Parteneriatului pentru Pace așa cum s-a oglindit în seminarul organizat la Sinaia de către Adunarea Atlanticului de Nord: „Principala problemă de securitate a României o constituie Rusia. Am spus acest lucru în cadrul seminarului și am înregistrat o reacție dură din partea delegației ruse.

Într-un fel delegații ruse și-au dat arama pe față fiindcă nu au vorbit deloc de integrarea europeană a Rusiei ci au insistat asupra rolului acesteia în asigurarea securității în

spațiul fostei URSS, «sarcină ce ne revine de drept».

Rusia s-a prezentat deci ca o alternativă la NATO”. ● DI Valentin Gabrielescu secretarul general al PNTCD a adus în discuție problemele Convenției democratice: „La baza funcționării CDR stă un protocol între cele 8 partide care au înființat alianța, alături de cele 8 organizații nepolitice. Sigur, în cadrul CDR există diverse curente, care dau, așa cum spunea dl. Emil Constantinescu dureri de naștere. Acestea se manifestă prin tot soiul de vedetisme. Ele constau nu în declarații oficiale ci în ieșiri în presă. Ne-am confruntat cu tot soiul de propuneri năstrușnice, din acest punct de vedere: să fie eliminate organizațiile apolitice, CDR să devină partid unic, președintele CDR să fie desemnat pe perioade scurte. Trebuie să punctez că noi nu am fost de acord să schimbăm protocolul ci numai să-l completăm cu anexe care să ducă la mai buna funcționare a CDR. Propunerile noastre constau din: reactualizarea contribuției

financiare și plata ei la zi de către fiecare formațiune componentă; de asemenea, aceste sume să fie stabilite în funcție de mărimea fiecărui partid; grila pentru un candidat în alegeri să fie aceeași ca la ultimele alegeri. Aici trebuie spus că ponderea PNTCD în CDR este mai mare decât 50%. Suntem de acord ca nemulțumiții să plece din alianță cu toate că ar fi un act de sinucidere politică, pentru că se preconizează un prag electoral de 4 sau 5%. În altă ordine de idei, suntem de acord cu principiul egalității dar nu în condițiile în care în CDR există 4 partide liberale fiecare având drept de vot”. ● Dl. Iulian Crețu, viceprimar general al Capitalei a anunțat intenția Ministerului Finanțelor de a proceda la creșterea ale prețurilor la transportul RATB, căldură și energie. Dl. Crețu a subliniat faptul că toate aceste scumpiri trebuiau discutate și aprobate de reprezentanții municipalității, dar aceștia nici măcar nu au fost invitați la discuții. O.P.

Primum la redacție

Ca urmare a știrii difuzate în seara zilei de 11 iulie 1994 la emisiunea „Actualități”, precum că UGIR și-a reluat activitatea după 4 decenii de întrerupere, ne simțim datori a face următoarele precizări:

În anul 1903, a luat ființă Uniunea Generală a Industriașilor din România, pentru ca în iunie 1948 – din motivele politice cunoscute – UGIR să-și înceteze activitatea. La 2 septembrie 1992, un grup de industriași a luat inițiativa continuării activității vechii asociații. Prin sentința civilă nr. 278 din 24 septembrie 1992 a Tribunalului Municipiului București s-a validat reluarea activității UGIR, hotărâre rămasă definitivă, publicată în Monitorul Oficial și mediatizată în presă și la Televiziunea Română. Această hotărâre nu a fost contestată de nici o persoană fizică sau juridică.

În luna decembrie '93, după excluderea din UGIR a fostului secretar general Dorobanțu, acesta a încercat, prin fals și invocarea unor documente nule de drept, înființarea unei alte organizații cu aceeași denumire. În urma unor acțiuni personale susținute, dublată probabil de o serie întreagă de promisiuni, acesta a obținut din partea FPS avizul nr. 103228/13.XII.1993, gen recomandare pentru constituirea unei alte UGIR, un fel de dublură a UGIR existentă prin sentința civilă amintită mai sus. FPS este o instituție cu obiective de activitate bine definite în direcția administrării fondurilor statului, care nu are în statutul său activități pe linie patronală.

În data de 14 decembrie 1993 depune la Judecătoria sect. 3 cererea prin care solicita obținerea personalității juridice a noii uniuni intitulată identic cu uniunea noastră. Mergând ca pe bandă, completul prezidat de judecătorul Mihai Nicolae a validat această pretenție, astfel încât după numai o zi, în data de 15 dec. 1993 funcționau două uniunii nepatrimoniale cu aceeași denumire și cu obiective identice. Președinte al acestei organizații a fost ales dl. Dima Emil, nimeni altcineva decât președintele FPS, cel care avizase recomandarea pentru constituirea Uniunii!

Fiorește, apariția celei de-a doua Uniuni cu aceeași denumire, din punct de vedere legal nu era posibilă și Tribunalul Municipiului București a desființat cea de-a doua sentință nelegală și aberantă, fapt consfințit definitiv și irevocabil de către Curtea de Apel din București la data de 4 mai 1994.

Simțind că pierde procesul, încă din 24 februarie, același grup de persoane „de bine” a recurs la un alt act ireponsabil. Paralel cu judecata, fără a înștiința pe nimeni, s-a prezentat din nou la Judecătoria Sectorului 3, cerând înființarea Uniunii Generale a Industriașilor din România -UGIR-1903. Și, din nou, același judecător a validat cererea,

astfel încât, începând cu data de 24 martie 1994 existau practic trei organizații cu aceeași denumire.

Parghia cea mai convingătoare a reprezentat-o tot omniprezentul FPS. Președinte al acestei organizații este ales tot domnul Dima Emil. De subliniat că FPS-ul este acela care numește practic directorii unităților de stat și acordă credite acestora, fiind unicul gestionar al celor 70% din activele băncilor de stat. Libertatea de afiliere este consfințită prin lege, însă UGIR - 1903 a promovat în teritoriu, pentru a convinge pe vechii membri UGIR să adere la „proaspătul” UGIR, un noian de promisiuni și a făcut o serie de presțiuni ce pot avea iz de șantaj: „Vreți fotolii și credite, înscrieți-vă în uniunea noastră”.

Acesta este UGIR - 1903, înființat pe baza unor documente nule de drept, a altora (de pildă, avizul FPS) fără relevanță sau în contradicție cu legea și pe o structură FPS care prin definiție și obiective are cu totul altă menire în economia națională.

Rămâne de văzut care este adevăratul scop al constituirii acestui al treilea U. G. I. R. și, mai ales, ale cui interese le servește. Ale industriei naționale, așa cum afirma dl. Dima în interviul prezentat în seara zilei de 11 iulie, în nici un caz.

Director general UGIR,
Ec. Emil Manolache

La Câmpulung a fost reînnoțată o frumoasă tradiție

În zilele de 15 - 17 iulie 1994 s-au desfășurat lucrările Școlii de la Câmpulung, manifestare inaugurată de partidul nostru în anul 1935, având ca scop instruirea membrilor tineri ai partidului pentru viitoarea lor activitate politică. Aceasta a fost prima ediție a școlii de după 1989, organizarea sa fiind posibilă prin sprijinul acordat de Fundația Hans Seidel și filiala Argeș a PNTCD. Faptul că în vara acestui an a fost reînnoțată această frumoasă dar și utilă tradiție este încă un semn al continuității și al revigorării PNTCD.

Au conferențiat pe diverse teme distinși parlamentari și membri ai partidului, unii dintre ei foști elevi ai celorlalte ediții ale școlii. Întrucât cuvântările au fost de o înaltă ținută și spațiul nu permite publicarea în presă, se intenționează publicarea lor într-un volum. Merită subliniat că ceea ce Europa de Vest a început să organizeze după cel de al doilea război mondial, cursurile de vară, PNT a organizat în România încă din 1935.

Mariela NEAGU

Viceprimarul general al Capitalei, dl. Iulian Crețu, a fost oaspetele Organizației Muncitorești Centrale a PNȚCD

Organizația Muncitorească Centrală a PNȚCD l-a avut ca invitat, la ședința săptămânală de joi, 14 iulie, pe dl. dr. Iulian Crețu, viceprimarul general al Capitalei.

Politician practic, dl. Crețu nu a conferențiat, ci a vorbit despre activitatea concretă a Ligii primarilor și consilierilor țărăniști, al cărei inițiator și președinte este. A pornit de la observația că deși PNȚCD se află în opoziție la nivel parlamentar, el deține un tronson al puterii la nivel local, iar primarii și consilierii țărăniști trebuie să-și dovedească destoinicia în condițiile vitrege în care lucrează.

Pe de altă parte, a subliniat d-sa, este necesar ca țărăniștii să nu se rezume numai la a critica. Acest lucru ar însemna pasivism, ceea ce ar fi nociv, pentru că "adversarii noștri sunt foarte activi și se grăbesc să se îmbogățească, și deci să capete putere. Dar o fac pe căi necinstite". În această idee a luat ființă Liga primarilor și consilierilor PNȚCD, care urmărește concertarea acțiunilor în vederea încurajării inițiativei particulare. Liga s-a implicat în înființarea unei bănci populare, care va acorda credite avantajoase pentru construirea de locuințe. De asemenea, sub patronajul Ligii a luat naștere anul de comerț al oamenilor de afaceri din comerț. O altă

activitate susținută, și pe cale să devină realitate, este sprijinirea (finanțarea) acțiunilor economice (finanțate de Ligă) de către românii din străinătate. "Astfel, a informat dl. Crețu, au luat ființă filiale ale Ligii în Canada, America, Germania și în multe alte țări". Cei angrenați multe alte acțiuni economice, în această vastă acțiune economică, vor după ce vor începe să câștige, vor în vârsa în contul Ligii sume destinate în final să ușureze munca pe care o are PNȚCD. În felul acesta va fi atenuat boicotul practic de guvernanti prin lipsirea primărilor de fonduri. Dar lipsirea primărilor de fonduri este o acțiune a poate cea mai importantă acțiune pe care o poate realiza Liga este implicarea ei în distribuirea burselor venite din străinătate. "Nu trebuie să-i lăsăm guvernului toate aceste burse. Primarii cunosc mai bine viața locală", a adăugat dl. Crețu.

În continuare, dl. viceprimarul Crețu a răspuns la întrebări, iar dl. Viorel Lis, viceprimarul sectorului 2, a explicat până unde merg din punct de vedere legislativ competențele primărilor în viața localităților.

Dan BĂNICĂ

Propuneri pentru o strategie de restructurare a industriei de prelucrare a țiteiului din România

Industria de prelucrare a țiteiului are vechi tradiții în România. Prima rafinărie din lume pentru obținerea lampantului a fost construită în 1857 la Râfov. În același an Bucureștiul a fost primul oraș din lume iluminat cu lampant. Până la începutul celui de-al doilea război mondial țara noastră a ocupat locul patru în lume la producția și rafinarea țiteiului. După război, o dată cu naționalizarea și înființarea sovromurilor, s-a ajuns la exploatarea nerațională, ceea ce a dus la declinul producției acestei resurse neregenerabile.

După anii '50 a început extinderea și construirea de noi capacități de rafinare a țiteiului, cele mai mult integrate în complexe petrochimice însumând o capacitate de 34,5 mil. t./an și care prelucerează țitei din țară și din import. În prezent, cele 10 rafinării existente funcționează la capacitate redusă acoperind necesitățile pieței interne cu produse petroliere energetice și pentru export (benzina). Nivelul

distribuție a produselor petroliere etc.

2. Atragerea de capital străin sau particular autohton pentru realizarea unor societăți mixte.

3. Oprirea, izolarea energetică și, după caz, conservarea sau dezafectarea instalațiilor neacoperite cu țitei sau depășite; rafinăriile mari vor funcționa cu un singur flux (modul).

4. Modernizarea și re tehnologizarea etapizată a instalațiilor din rafinării pentru creșterea gradului de valorificare a țiteiului supus prelucrării. Totodată, vor trebui modernizate transportul, depozitarea și distribuția produselor petroliere cât și mărirea capacităților stațiilor de imbutelire aragaz pentru aprovizionarea populației.

5. Creșterea consumului de produse petroliere, de la 14,4 mil. t. în 1994 la 19,3 mil. t. în 2000, ceea ce necesită o creștere a cantității totale de țitei de la 18 mil. t. în 1994 la 25 mil. t. în 2000, respectiv un import de 11,6 mil. t. în 1994

ANII

Specificații	1936	1945	1960	1970	1980	1989	1990	1991	1992	1993
Țitei din țară	8703,5	3500	11510	13377	11511	9179	7774	6794	6672	6689 (mii tone)
Țitei din import	-	-	-	2291	15961	21809	15890	8551	6756	6656 (mii tone)
TOTAL	11510	15668	27472	30988	23664	15345	13428	13345		(mii tone)

instalațiilor este cel al anilor '70. În tabel se vede evoluția producției și prelucrării țiteiului pe o perioadă mai lungă.

După Revoluția din Decembrie 1989, sectorul de prelucrare a țiteiului, inclusiv partea de petrochimie, cercetarea, proiectarea și unitățile de servicii au fost incluse într-o societate de strategie pe acțiuni (holding) RAFROM SA.

Pentru restructurarea, modernizarea și re tehnologizarea acestui important segment al economiei naționale se propun:

1. Privatizarea urgentă; într-o primă etapă se pot privatiza în întreprinderi mici și mijlocii unele activități specifice de întreținere reparații, auxiliare, stațiile de

și de 19 mil. t. în 2000.

6. Asigurarea țiteiului din import pentru realizarea materiilor prime petrochimice necesare fabricării firelor și fibrelor sintetice, cauciucurilor sintetice, polimerilor etc.

7. Flexibilitatea capacităților pentru creșterea produselor cu valoare și solicitate pe piață.

8. Alinierea produselor la standardele de calitate internaționale, realizarea unor prețuri competitive și optimizarea activității de comercializare.

9. Îmbunătățirea protecției mediului.

Corneliu-Anton COCIAȘU,
Asociația Inginerilor PNȚCD

De la Asociația Inginerilor PNȚCD

La adunarea lunară din iulie a.c., dl. Ing. Cornel Cociașu a prezentat lucrarea: "Strategia de restructurare a Industriei de prelucrare a țiteiului".

Expunerea a fost cursivă, deși încărcată de date tehnice și economice, care au susținut temeinic soluțiile și concluziile.

Dl. Ing. Cociașu a dovedit încă o dată o documentare serioasă și o orientare riguroasă științifică. S-au făcut incursiuni în începuturile de pionierat românesc ale acestei industrii, ajungându-se în anii '90 la o supra-dimensionare greu de remobilizat în prezent.

Concluziile desprinse au fost:
• Industria petrochimică trebuie păstrată la nivelul la care se poate aproviziona cu materii prime;
• Rentabilizarea ei trebuie să se facă prin înlăturarea rispei de orice fel, îmbunătățirea calității și asigurării unui marketing modern;

• Re tehnologizarea și restructurarea se vor face pe bază de studii de fezabilitate avându-se în vedere cooperarea cu firme străine și privatizarea eficientă.

Conducerea ședinței a fost asigurată de către dl. deputat Ing. B. Pițigoi, președintele asociației.

Cenaclul pluridisciplinar național țărănist, "Gândirea Românească" a implinit doi ani de activitate

Cenaclul pluridisciplinar "Gândirea Românească" fondat în luna iunie 1992 de prof. Victor Isac, președinte, a fost organizat pe secțiuni de știință și de literatură.

În anul 1994, dl. Paul Pavloșchi a preluat rolul de vicepreședinte.

Lucrările prezentate și problemele dezbătute în ședințele de lucru au fost consemnate în cronici, publicate în ziarul "Cotidianul", prin grija secretarei literare a cenaclului, Michaela Al. Orescu.

Din consiliul de conducere al cenaclului fac parte: Alexandru Giuculescu, coordonând secțiunea de istorie; ing. Nicolae Mărințu, secțiunea științifică; Victor Iliescu, secțiunea de culte; Romulus Anastasescu, secțiunea de filosofie; Paul Măntulescu, secțiunea social-politică și prof. Mihai Florea, secțiunea de proză literară.

De la înființarea cenaclului, activitatea acestuia a fost ilustrată printr-un număr de 23 cronici publicate în ziarul "Cotidianul".

În cadrul colecției apărute sub egida cenaclului "Gândirea Românească", instituită de același fondator și sponsor, prof. Victor Isac, au fost publicate următoarele cărți: "Dreptul istoric și pacea mondială"; O viață de jertfă în lupta pentru democrație de Cornel Velțeanu și Victor Isac; "Abecedarul politic" de Victor Isac; "Zbucium în declinul neamului" de Liciniu Faina; "O lumină a viitorului" de Victor Isac; "Marius-O jertfă a conștiinței" de Victor Isac, același autor având publicate studii în revista "Forum" și eseuri în revistele "Tribuna", "România literară", "Argeș", "Orizont".

În cadrul ședințelor de cenaclu a fost prezentat volumul de poeme în versuri "Arderi interioare" al dr. Emanuel Ioan Niculescu, Ed. "Ramida", 1993, volum care s-a bucurat de o primire elogioasă și cu ocazia prezentării lui prin lansarea care a avut loc la Muzeul de Istorie al Municipiului București și a fost făcut cunoscut prin două cronici: una în ziarul "Cotidianul" și a doua în ziarul "Dreptatea".

De asemenea, a fost prezentată cartea ing. Nicolae Mărințu, intitulată "Politica agricolă a României la sfârșitul sec. al XX-lea".

Au mai fost prezentate: cartea de versuri a d-lui Const. Aurel Dragodan, "Itinerare în lanțuri", analizată de Michaela Al. Orescu și Ludmila Modval, și comentată pe larg în cronică publicată. A mai fost prezentată în cenaclu și menționată în două cronici ale ziarului "Cotidianul", cartea Isabellei Vasiliu Scraba, intitulată "Filosofia lui Noica, între fantasmă și luciditate", precum și cărțile de versuri "Ecouri din repaus" de Cristodor Cuciureanu și "Versuri" de George Sterpu.

Din partea vicepreședintelui cenaclului, Paul Pavloșchi, au fost invitat ing. prof. Eugen Gurau, președintele executiv al Societății Scriitorilor Români pentru Știință, Tehnică și Memorialistică și poetul Ion Machidon, membru al Uniunii Scriitorilor, redactor al publicației de cultură "Destine". Tot din inițiativa vicepreședintelui Paul Pavloșchi, au avut loc trei schimburi de experiență cu Școala de Protocol nr. 197 - Drumul Taberei, având ca invitat de onoare pe gen. Titus Carbea. Au mai participat Coca Carbea, d-na directoare a școlii, Anca Teodorescu, d-na prof. Stela Ciolacu și elevii: Sorina Corban, Monica Tomescu, Susară Alina, Ioana Ionescu, Viorel Ristea, Olivia Neacul, Simona Tirei și Raluca A. ...

Pregătirea viitoarelor alegeri

Anticipate sau la termen, oricum, alegerile viitoare se apropie. Pentru organizarea lor în bune condiții și aflarea celor mai bune opțiuni politice ale candidanților, exprimate liber prin votul universal, sunt necesare pregătiri corespunzătoare efectuate din timp.

Pregătirea alegerilor se face atât de către partidele capabile a se prezenta în fața electoratului, cât și de către autoritățile centrale și locale care au mari obligații și răspunderi constituționale în acest scop. Unele partide, în special Partidul Democrației Sociale din România - încă de guvernământ - și-au început de mai mult timp o campanie electorală mult declamată oficial, dar desfășurată pe

toate planurile, atât în teren, cât și prin mass-media și alte mijloace.

Autoritățile însă nu au început nici un fel de pregătire în vederea viitoarelor alegeri. A existat un termen legal, obligatoriu, până la care guvernul trebuia să distribuie cetățenilor cu drept de vot "Cărțile de alegător". Obligațiune neîndeplinită (omisă din păcate din recenta moțiune de cenzură), motiv pentru care în altă țară echipa guvernamentală ar fi căzut de la putere. Se pare însă că guvernanții nu doresc să introducă aceste legitimități specifice, care contribuie în bună măsură la exprimarea corectă a dreptului de vot, împiedicând apariția neregulilor. Se știe că la toate consultările electorale

care au avut loc după decembrie 1989 s-au folosit listele electorale întocmite încă din timpul fostului regim comunist, ajustate pe ici pe colo... Liste și sistem de votare care permiteau unui cetățean să voteze pentru toți membrii familiei sale, sau responsabilului de bloc pentru toți locatarii! Acest sistem care a favorizat comiterea fraudelor în favoarea Puterii, este menținut cu bună știință; de aceea nu se emit "Cărțile de alegător". Legea Partidelor nu a fost încă luată în discuție de Parlament. Numărul de 250 de înscrși, suficient pentru ca o formațiune politică să fie legalizată, s-a dovedit a fi derizoriu. Finanțarea partidelor, în speță, a campaniei lor electorale, nereglementată optim a contribuit la favorizarea partidului de guvernământ. Desigur că mai sunt și multe alte probleme ale partidelor, cum ar fi cele ale sediilor sau ale timpilor de antenă r.t.v. acordate etc.

Actuala lege electorală conține multe deficiențe și lacune. Poate chiar sistemul de candidaturi pe liste, sau nominal, ar trebui reformulat. Ca și procentul minim de acceptare a unui partid în corpurile legislative, ar trebui ridicat de la 3% la 5% din totalul voturilor exprimate pentru o anume formațiune politică. Se impune de asemenea, reglementarea precisă a prezenței la urne a delegaților partidelor și a observatorilor naționali și internaționali. Ar mai trebui să se facă separație între data alegerilor parlamentare și prezidențiale.

Precum și multe alte aspecte care nasc controverse și necesită mult timp. Ce are de gând Puterea? Chiar dacă nu agreează posibilitatea unor alegeri anticipate, crede că nu este deja prea târziu pentru lansarea unor

proiecte de legi și reglementări noi sau pentru îmbunătățirea celor existente? Pentru asigurarea unor alegeri civilizate și în primul rând corecte? Li convine actuala situație ambiguă, generatoare de posibile fraude electorale? Sau se teme de introducerea în Legea electorală a punctului 8 din Proclamația de la Timișoara, pentru care Opoziția oricum se va strădui? Natural că și Opoziția trebuie să se pregătească din timp și cu seriozitate pentru alegeri; clarificări și actualizări de programe și opțiuni, organizări eficiente în teritoriu, în special la sate etc.

Prioritară este admiterea în CDR a Partidului Național Liberal, indiferent de stadiul demersurilor pentru unificarea celor trei formațiuni liberale propriu-zise. Intensificarea acțiunilor organizatorice, pragmatice și propagandistice ale Convenției Democratice din România se impune cu precădere. De asemenea, clarificarea relațiilor de colaborare cu PD(FSN) care din păcate, în ultimul timp și-a atenuat opoziția față de actuala Putere.

Urmărirea cu atenție a evoluției politice a PDAR, care pretinde a fi trecut în Opoziție.

Toate aceste acțiuni pregătitoare ale alegerilor au menirea de a nu surprinde Opoziția, care trebuie să activeze în comun și cu cea mai mare hotărâre spre a câștiga viitoarele alegeri.

Singura cale de a scăpa țara de nefastul regim neo-cripto-comunist cu vădite tendințe autoritar-totalitariste, care se vrea instalat definitiv la conducerea statului, spre deplina înfăptuire a dezastului național.

Arhitect Nicolae TEODORESCU

Lungul pas al istoriei

Fructuose descinderi de câte șapte ceasuri și trei sferturi în Capitala României ale unor demnitari din Occident, vag încercați de remușcări și magnanimi în a sacrifica o "fereastră" - oaspeți orientali sunt mai simandicoși - învionează vara politică a Puterii, paradisul vacanței parlamentare, climatul unor ploii sălbatice pe șesul a zece ani de secetă. Da de lucru fanfarelor militare.

Trecerea distinsilor soli ai Occidentului se seamănă cu contravizita

SCEPTICUL INCURABIL

spitalicească, unde ochii tămăduitorului constată cu satisfacție că pacienții sunt în viață, în paturile lor și cu graficele de temperatură în regulă. Medicii de salon confirmă: România e în patul ei de suferință. Medicul-inspector îi clipește complice, trece în alt salon. Nici el nu se simte prea bine. Da, România există, are acest merit, nu singurul, căci un altul e și mai prețuit: cronicitatea. Este o calitate de natura dulapului, a mesei și pereților: stabilitatea! Prilej, în fine, pentru cumetrii Iliescu, Văcăroiu, Năstase de a mai apărea o dată la televizor, dând asigurări. Se surdă. Se râde. Se pleacă.

Ceea ce interesează este situația geo-politică, aceea ale cărei polițe le-am tot plătit, iar acum suntem o țară mare - adică mai întinsă decât statele vecine - și considerată pentru noi crește, până acolo încât ni se reiterează promisiuni de încorporare în noile structuri europene, pe cale, ce e drept, de înfăptuire. Pentru atunci când are să fie, căci data n-o cunoaște nimeni și, de fapt, nici cum anume are să fie. Zece ani încă, deo camdată. Intre timp, multe au să se modifice și poate nu camdată. Intre timp, multe au să se modifice și poate nu camdată. Intre timp, multe au să se modifice și poate nu camdată. Intre timp, multe au să se modifice și poate nu camdată.

Intr-un număr mărișor de state vecine nouă, comunistii au revenit la putere, nu ca în trecut, sărind din tancurile sovietice, ci prin alegeri libere, și nu cu un program totalitarist, etatist, centralizator, ci cu unul de dirijism moderat, socialist, focalizând spre protecția socială. La noi, comunistii nu s-au urmit o clipă de la putere - ce e-n mână nu-i mîncîună! -, refuzându-și, astfel, jubația de a reveni la cărma statului. Și ei au devenit socialiști, mirositori înflăcărați de trandafiri, și sunt adepți necondiționali ai Reformei, de la a cărei înfăptuire sunt mereu împiedicați de tot soiul de ghinionare și de o piază-rea fără seamăn. Ard, la rândul lor, să practice cea mai largă protecție socială, dar se

afă, până una alta, în incipientul stadiu al îmbogățirii personale: case, mai multe, moși, mașini, călătorii, cât mai multe călătorii. Pe banii societății, ca să zicem așa încă fără protecție socială, lumea e atât de frumoasă!

Și apoi, cu creșterea galopantă a numărului săracilor, peste jumătate din populația țării, problema ocrotirii sociale se complică enorm. Necesită noi studii.

Deci rămâne, garantat, în preocupările Puterii. Faptul că în plină stabilitate viața se scumpește în fiecare zi se consideră o anomalie, o ciudățenie pe care cu plăcere guvernul Văcăroiu ar pune-o în cărua opoziției democratice. Ține de un umor foarte special, specific celor pe care-i strâng pantofii. În asemenea împrejurări, se schimbă cravata. Ei au o colecție cu care fac față unor cât de dese vizite. Iar dacă rara vedere e mai cu miere, scurta ședere măcar e fără fiere. În avionul cu care revine în patria sa, distinsul oaspeț se spală îndelung pe mâini.

Foarte jos, sub aeronava sa, sub nori, suntem stabili! Păcat că rămânem în urmă...

Barbu CIOCULESCU

Jirinovski și "respectul său pentru poporul român"

România Liberă din 11 iulie 1994 a publicat un interviu acordat de fruntașul Partidului Liberal Democrat-Rus, unui corresponsent de presă. "Respect poporul român", sună cel puțin surprinzător în gura celui care, anul trecut, afirma că "Românii sunt niște țigani italieni". Să nu uităm, însă, că Vladimir Jirinovski aparține aceleiași plămăde (ejusdem farinae) cu Stalin ("tătuțul") care, după ce militase ani întregi contra fascismului nazist, în 1939, încheie prin "pactul Ribbentrop-Molotov" tratatul de amicitie hitleristostalinist (germano-rus) care asigura flancul estic al celui de-al treilea Reich.

Hitler putea, atunci, cetropi Polonia și Cehoslovacia lăsând mână liberă lui Stalin asupra Țărilor Baltice, jumătății orientale a Poloniei, Basarabiei și Bucovinei de Nord.

Deci, în 1939, o întoarcere de 180° a politicii externe ruse, iar în 1993-1994 o întoarcere, deloc surprinzătoare, a altui lider politic rus în același domeniu.

Câtă bază putem pune, deci, acum, în 1994, pe spusele lui Jirinovski?

Interviul ziaristului român a fost destul de semnificativ dar, pentru a stabili cu mai multă precizie cât de mult "respectă" Jirinovski poporul român, el ar fi trebuit să fie întrebat și ce părere are despre condamnarea la moarte a lui Ilie Ilieșcu și la închisoare a celorlalți din grupul său, (pentru că au declarat că sunt români, respectați de Jirinovski) și cum consideră el, Jirinovski, prezența Armatei 14-a a CSI pe teritoriul unei țări suverane (Republica Moldova) care, prin ministrul său de externe, dl Diaconu, a declarat recent la ședința CSOE de la Vienna, că dorește evacuarea imediată și necondiționată de pe teritoriul țării sale a armatei ruse. Ultimele declarații publicate în presa română asupra stării lui Ilie Ilieșcu (în regim sever de detenție) arată că el a ajuns la capătul puterilor (în timp ce guvernanții români beau Murfadar cu Li Peng, al Chinei roșii).

George CARCALEȚEANU

Propuneri de program pentru STRATEGIA PNȚCD privind agricultura, silvicultura și industria alimentară (IV)

3.2.2. Instituțiile de stat vor avea atribuții temporare referitoare la:

- folosirea rațională și păstrarea în stare bună a bunurilor existente în posesia sa, până ce vor fi privatizate
- restituirea de urgență, conform legii, a proprietăților private rămase la stat încă înainte de 1990
- privatizarea sau rămânerea, conform legii, ca regii autonome, a unor societăți comerciale, combinate, holding-uri, stații, fabrici, întreprinderi, unități de păstrare, prelucrare și industrializare a pădurilor și anexelor acestora din domeniile la care se referă programul
- măsuri adunate pentru comasarea parcelelor aceluiași proprietar cu asentimentul său legal și împiedicarea divizării terenurilor în continuare
- se va încuraja asocierea proprietarilor în ferme mari, moderne, pentru performanțe competitive cu avantaje în producție, desfacere și aprovizionare
- se vor acorda sprijin și îndrumări tehnice pentru gospodăriile individuale spre a realiza culturi intensive, intercalate, succesive, a practica agricultura mixtă și a efectua și lucrări neagricole

spre a-și spori veniturile

- se va sprijini înființarea de cooperative de aprovizionare, comercializare, transporturi, servicii cu mașini agricole, ateliere pentru meseriași etc.
- se vor realiza bănci populare, inițial cu capital parțial de stat care să cumuleze: depuneri, împrumuturi, asigurări, depuneri pentru pensii și altele
- în perioada de reformă, instituțiile de stat vor publica buletine informative privind cererea, oferta și prețurile, spre a orienta începerea unor activități profitabile cu risc redus
- în această etapă statul va stimula exporturile și va limita importurile de produse ce se obțin în țară la preț competitiv cu cele străine
- statul nu se va amesteca în treburile proprietarilor particulari, furnizându-le numai informații veridice dar lăsându-le libertatea de opțiune
- Pe măsură ce activitatea privată se va dezvolta, statul își va reduce numărul de funcționari și va micșora impozitele. Reglarea micro-economică a activității rămâne pe seama legilor

pieții.

Instituțiile abilitate, inclusiv sindicatele, vor iniția legături între localități, zone și regiuni din țară, cu cele similare din alte țări, pentru ca practicienii români să deprindă realizările avansate din țările respective.

Statul și comunele vor ajuta familiile tinere să se dedice agriculturii acordându-le teren din rezerve, împrumuturi avantajoase etc.

Ministerul Agriculturii și Alimentației, inclusiv instituțiile subordonate vor fi restructurate spre a corespunde atribuțiilor menționate, ce se vor reduce treptat ajungând la a garanta aplicarea strategiei în cadrul legii.

Ing. N. MĂRINCUȘ
Ing. C. VOINEA
Ing. D. VĂLEANU

P. S. Se pot depune observații la Secretariatul Departamentelor de Studii din PNȚCD privind îmbunătățirea prezentului proiect de program

Compromisuri dauatoare pentru țărani, dar și pentru agricultura

Când ne întrebăm de ce s-a întârziat punerea în aplicare a legii fondului funciar - până la trei ani și jumătate - nu avem cum să avem în vedere numai "treaba" parlamentului descoperită de Ministerul Agriculturii și nu avem cum să măsurăm pământul, ci trebuie să descoperim și cine a avut ideea de "adeverințe", dar, mai ales cine a "impus-o împotriva prevederilor legii și prin ce fel de indicații. De asemenea este interesant de știut cine a urgat legea asociațiilor agricole înainte de definitivarea proprietății și cine i-a făcut propagandă în vizitele de lucru. Tot în legătură cu stabilirea dreptului de proprietate asupra pământului este necesar să ne uităm și la modul de consolidare a "integratorilor" și ce rol i s-a dat în descurajarea țăranilor de a-și da în proprietate pământul. Evident, răspunsuri clare la toate aceste întrebări nu vom avea vreodată și nimeni nu va avea curajul să recunoască "construirea" unui întreg sistem de măsuri pentru menținerea unei forme colectiviste în agricultură. Adepții colectivismului vor spune în continuare că nu vor decât organizarea agriculturii pe loturi optime ca să poată lucra "științific" pentru recolte "record", ca în CAP. Pentru că atât au învățat. Nu știu că agricultura modernă, pe care o admirăm în țările occidentale, se realizează pe baza proprietății individuale. Iar ca să fie proprietate individuală trebuie să fie precis delimitată. Problema organizării exploatașilor este un drept exclusiv al proprietarilor, după interesul lor care nu poate fi altul decât creșterea producției.

Aceste "indemnuri" de a nu se respecta legea au găsit adepți în toate localitățile, în special la cei care au deținut funcții "de comandă", care chiar au inovat abuzurile pentru menținerea stării de nesiguranță în ceea ce privește dreptul de proprietate. În plus, menținerea proprietăților la discreția agromecurilor duce la aspectul de situație consolidată prin organizarea în asociații, fapt ce i-a determinat pe unii politicieni să accepte ideea punerii în posesie în cadrul asociațiilor, sau pe familii, fără delimitarea proprietății, urmând ca ulterior să fie date și titlurile de proprietate. Este o idee a d-lui Ion

Ilieșcu debitată în una din "vizitele de lucru" unde a promis că va cere parlamentului să ia în analiză posibilitatea legalizării proprietății nedefinite în cadrul asociațiilor create. Nu s-a materializat până acum această inițiativă și nu cred că va fi posibil. Dar înțelegându-se prin aceasta sensul organizării urmărit și că s-ar putea să se permanentizeze situația de provizorat fără titluri de proprietate care ar duce implicit la organizarea asociațiilor pe principiile colectivismului cunoscut, s-au găsit unii oameni chiar din partidele de opoziție, dispuși să accepte compromisul în ideea că obținerea titlului de proprietate este mai importantă decât provizoratul intenționat. Dar acest compromis este deosebit de dăunător chiar dacă s-a făcut o contrapropunere de a se concentra parcelele proprietate pe familii, pentru a se forma loturi optime. Asta ar însemna însă a nu ține seama de interesele proprietarilor. Ce face, de exemplu, o familie relativ numeroasă cu 30-40 ha căreia i se stabilește proprietatea într-un teren propice numai pentru cereale? După ce va avea mijloacele mecanice necesare, cel mult doi membri ai familiei se vor ocupa de producția cerealeieră. Dar ceilalți membri ai familiei care se ocupă de creșterea animalelor și păsărilor sau

sunt pricepuți în legumicultură ce vor face? Cred că aici este marea neînțelegeră. Se acordă deosebită atenție producției cerealiere ca fiind un scop în sine și nu se ține seamă de faptul că producția vegetală, cu excepția grâului de panificație și a plantelor tehnice, este, în fapt, materie primă pentru producția animalieră. Și din acest punct de vedere, al preocupărilor, al înclinațiilor și al nevoii de diferite produse ale agriculturii, interesele se deosebesc fundamental de la o gospodărie la alta. Mai ales în condițiile actuale când majoritatea populației active este forțată să-și scoată veniturile pentru supraviețuire din agricultură. Se poate spune că nici prin parcelare aceste interese nu vor fi satisfăcute. Și este perfect adevărat. Dar cine spune că se vor lucra ca parcele? Citeam recent într-o lucrare științifică a d-nei prof. universitar Letiția Zahiu că, în Franța, cei 3,5 mil. proprietari de pământ au împărțit proprietatea în ca. 100 milioane parcele. Asta însă nu i-a împiedicat pe francezi să realizeze loturi optime de producție de câte 30-35 ha. Este adevărat că acolo micșorarea numărului de proprietari datorită liberei circulații a pământului a fost posibilă, iar cooperarea pentru desfășurarea diverselor activități în agricultură are

deja o bună tradiție. Astfel de organizare, dar fără a copia ceva, întrucât nu avem aceleași condiții, este posibil a avea și noi, numai dacă interesele proprietarilor o impun și nu dacă vizează cineva organizarea socialismului uman.

Ionel D. STRĂMBU

PROPACT-ul în Bavaria

care se bucură țăranii ce trăiesc și muncesc pe aceste meleaguri". BBV-ul (Bayerischer Bauernverband) este o organizație sindicală cu tradiție (are 50 de ani de existență), foarte puternică (reprezintă interesele a peste 200.000 de familii țărănești, care sunt înscrise cu toți membrii lor, chiar și cu cei minori), dar și cu renume (președintele ei, dl Gerd Sonleitner, ca și alți lideri fiind aleși în parlamentul bavarez). Situația sa materială este redevabilă (fiecare sindicalist cotizând în 1200-1500 de mărci anual), iar structura de organizare coincide în cea mai mare parte cu cea a PROPACT-ului. Liderul sindical român a avut multiple convorbiri cu omologii săi germani, cu care a căzut de acord că încheie cât mai curând, la București, un protocol de colaborare între cele două organizații sindicale. BBV-ul s-a oferit să acorde sprijin PROPACT-ului pentru a se afla un puternic organism sindical european de profil, ceea ce va contribui, cu siguranță, la întărirea sindicatului român și la afirmarea lui pe plan internațional.

N-au lipsit însă nici contactele cu oficialitățile bavareze, oaspetele român fiind primit de dl Peter Wackerl, director general cu probleme externe în Ministerul Agriculturii, de dl Willy

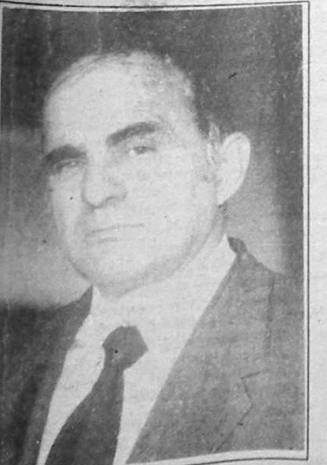
Müller, președintele comisiei pentru agricultură și alimentație a Parlamentului Bavariei, precum și de dl Erich Bauer, președintele biroului de presă al aceluiași parlament, cărora le-a prezentat toate datele necesare despre organizarea, scopurile și activitatea Sindicatului Național al Țăranimii Române. Informațiile furnizate s-au bucurat de interesul și aprecierea celor trei demnitari germani, d-ii Müller și Bauer acceptând să viziteze încă în acest an România, spre a cunoaște PROPACT-ul la el acasă.

Dar cum problema dotărilor tehnice pentru producătorii agricoli privați este unul dintre obiectivele de căpătâi ale PROPACT-ului, dl Drăghici s-a întâlnit și cu dl Anton Grimm, directorul "Maschinenring", o mare asociație cu specific mecanic, pendinte de BBV, care ține pe calculator o evidență precisă a posesorilor de mașini agricole din Bavaria, a utilajelor aflate în posesia acestora, a stării lor tehnice. S-a căzut de acord, în principiu, asupra unor donații de mașini agricole pentru țăranii români, ele urmând a fi distribuite prin intermediul PROPACT-ului. De altfel, pe această linie, a avut loc o întrevedere și cu dl Hans-Georg Humburger, directorul renumitei firme germane "Baywa", care

comercializează utilaje agricole noi sau prea puțin folosite; acestea din urmă sunt controlate atent și recondiționate în service-urile proprii, după care sunt vândute la prețuri acceptabile. Firma este dispusă să concluzeze de îndată cu PROPACT-ul și să facă afaceri în România.

Însoțit de dl Josef Pecho, director cu probleme externe al BBV-ului, președintele PROPACT-ului a vizitat numeroase sate și familii de țărani germani din partea locului, putând constata nivelul foarte ridicat de viață și civilizație al acestora, prosperitatea de care se bucură, asigurată și ocrotită în mare măsură de sindicatul bavarez care, la ora actuală, este o veritabilă forță socială, recunoscută ca atare și respectată de toate instituțiile statului german. "Performanța care mi-a întărit încă o dată convingerea că, numai uniți într-o structură sindicală bine organizată și constant activă, țăranii români își pot cuceri și apăra corespunzător drepturile în fața onțării forțe politice aflate la cârma țării", a concluzionat, cu teme, dl Drăghici, care se va întâlni curând și cu dl ministru Oancea, spre a discuta împreună o serie de probleme ce privesc agricultura românească și situația dificilă a producătorului agricol autohton.

Adrian SIMEANU

Piața Universității...

Neghina este rânduia flăcărilor...
Pleava este imprăștiată de vânt și nu i se mai află urma...
Cigașii sunt cuțit, sulfă, topor înfipte în trupul Mielului sfânt...
Cuvânt-Răstignit nouă izbăvitu'
Piața Universității și Piața Tien sunt vegheate, binecuvântate de crini.
Altar de cruci-luceferi pe bolta dimineții...
Altar împrejmuț de nevinovăția celor batjocoriți, celor palmuți, celor jertfiți de biene...
Piața Universității și Piața Tien
Nădejdea împlinirii noastre în regal de Cuvânt...
Cuvânt albînd istoria...
Cuvânt alungăng fiarele, lacustele prin magnificența blîndeții, milei, iertării...
A blîndeții de Prunc Inviatu'!

Dan BODEA

Prietenie de nezdruincinat

După escalele agitate din Austria și Germania, unde opinia publică nu putea să uite masacrul din Piața Tien An Man - exprimându-și atitudinea cu fermitate prin demonstrațiile ostile de amploare - caravana premierului Li Peng, promotorul sângeroaselor evenimente, a recuperat o oază de liniște în blînda Românie. După minimul timp de refacere, petrecut în podgoria de la Murfatlar, numerosul convoi a poposit la București, pentru convorbiri și tratative, purtate cu toate eșaloanele și structurile Puterii. Numărul mare de miniștri chinezi și-au găsit pe malurile Dâmboviței fiecare corespondentul său spre a se întreține. Experiența chineză receptată profund în cele două vizite prezidențiale românești în marea țară prietenă trebuia să se reflecteze în orientările de la București și în consecință și în acordurile semnate. Ca doi buni colegi în școlile staliniste unde se educă toate cadrele de nădejde ale comunismului internațional, Li Peng și Iliescu nu pot avea vreo divergență. Doar puncte de vedere comune și aprecieri laudative unul la adresa celuilalt. Ele se regăsesc și în spiritul și în litera acordurilor încheiate. S-au mai pus și se vor mai pune la cale ceva societăți mixte, cei doi parteneri fiind statele respective și poate va mai apărea o păruică și

Ce recunoaște Ion Iliescu Doi vechi tovarăși "pietari": Li Peng și Ion Iliescu

În "Dreptatea" nr. 141, din 27 iulie 1990, a fost publicat articolul "Colegul lui Li Peng". Scriam atunci: "Încă înainte de Revoluție, oamenii de bine și nu numai ei mai aflaseră că Ion Iliescu este prieten cu Gorbaciov", că se bucură de protecția acestuia, că Gorbaciov l-a luat la Moscova deoarece la București viața fi era în pericol etc etc. Cine a pus oare în circulație toate aceste baliverne? În orice caz, "aceste vorbe care circulau din gură în gură au ajuns până la "Europa liberă", dacă nu mă înșel..."

Atunci, stimabilul nostru președinte Ion Iliescu a rămas mut ca pește. Doar nu degeaba este el, ca zodie, pește! De altfel, nici nu era politic să spună atunci adevărul, deoarece Gorbaciov era la putere și semănase cu el Tratatul de prietenie romano-sovietic (de care a uitat între

timp). Și apoi ce ar fi zis KGB-ull! Iată că de curând, în ajutorul vizitei lui Li Peng, președintelui Ion Iliescu, a Iliescu i-a trecut amnezia și a confirmat tot ceea ce spusese atunci în articolul menționat. Mai scriam tot atunci: "Ion Iliescu a urmat în perioada 1950-1954 cursurile Institutului de Energetică de la Moscova". Acolo a fost coleg de bancă și bun prieten cu Li Peng, actualul prim ministru al Chinei, autorul moral al acțiunii de represive din Piața Tien An Men. De asemenea, atât Li Peng cât și Ion Iliescu erau președinți ai numitelor "zemliacestvo", adică organizațiile studenților din țările lor, China respectiv România. Viața departe de respectiv România. Viața departe de respectiv, preocupările comune și aparatură, preocupările ideologice marxiste tenață la aceeași ideologie marxistă au contribuit la apropierea și unificarea modului lor de percepție,

interpretare și judecată. Iată deci că Ion Iliescu mi-a adus aminte și că a mai sunt căile politice ale morală de "prieteni" pe care le-am dat-o? Da, suflutele și viețile oamenilor, Li Peng în Piața Tien An Men, Ion Iliescu în Piața Universității. Dar în timp ce în demonstrații din Piața Tien An Men, Ion Iliescu a dat dovadă de o subtilitate și perversitate tipic chinezească, chemând să facă același lucru mineri.

Oare de la cine a învățat Ion Iliescu această artă "a perversității chinezești"? Evident, de la pretenul Li Peng.

Senator de Vâlcea,
Dr. ing. Șerban SANDULESCU

● Iunie '89, Piața Tien An Men

În noaptea de 3-4 iunie 1989 trupele regimului comunist de la Beijing au intervenit în Piața An Men (Piața Păcii Veșnice) pentru înăbușirea "rebeliunii" contra revoluționare" condusă de studenții chinezi.

La demonstrația maraton din Piața Tien An Men (care a durat peste șase săptămâni) studenții au cerut libertate, pluralism politic, înfăptuirea reformelor politice și economice.

Rezultatul imediat al intervenției armatei a fost măcelărirea a peste 1000 de tineri, în marea lor majoritate studenți.

Au urmat pe parcursul a trei ani execuții desfășurate în secret, condamnări grele (între 10 și 20 ani) pentru câteva mii de participanți la demonstrație, condamnări date în cadrul unor procese desfășurate în secret.

● Iunie '90, Piața Universității

La un an de la evenimentele din China, Ion Iliescu a dorit să demonstreze că și-a învățat bine lecția oferită de frații săi mai mari de la Beijing.

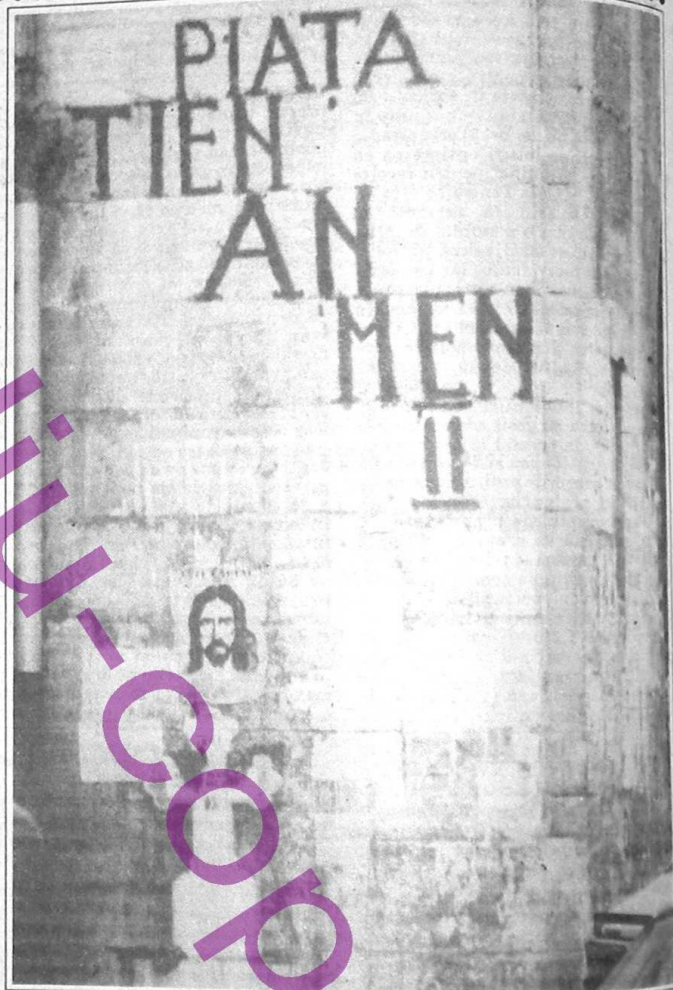
Pe 14 iunie 1994 s-au împlinit patru ani de când, prin teoare și crimă, sfidând opinia publică, românească și internațională, aparatul represiv al regimului Iliescu a zdrobit mișcările speranță ce renăscuse în Piața Universității.

Mesajul acestei mișcări populare a fost profund anticomunist, protestându-se împotriva evidentei

de capital privat. Cum funcționează aceste societăți mixte și care este randamentul lor nu putem ști. Nu a transpirat nimic până acum, decât în textul Legii pentru autorizarea Guvernului să emită ordonanțe, și acolo doar ca existență. Ar fi cazul să nu se ignore încă o dată că investițiile ce se fac în China, ca și în alte țări, reprezintă banii noștri rezultați din impozitele pe care le plătim. După cum tot banii noștri sunt în joc atunci când vapoare românești sunt arestate și apoi înșușite de organe aflate sub autoritatea lui Li Peng, în disprețul tuturor reglementărilor internaționale.

Nu există nici cel mai mic semn că s-ar fi amintit măcar problema cargoului Cozia al societății Romline, devenit prin abuz și fraudă proprietatea statului chinez. Ar fi însemnat apărarea intereselor naționale, dar ar fi adus prejudiciu unei prietenii ce nu trebuie zdruincinată.

Ioan FRÂNCU

restaurații comuniste.

Astăzi constatăm că vechea nomenclatură își întărește pozițiile, infiltrându-se în toate domeniile vieții publice.

Profităm și de această ocazie pentru a-i preveni pe foștii nomenclaturisti că ușile PNTCD vor fi întotdeauna închise pentru ei.

Guvernele occidentale au condamnat masacrul din Piața Tien An Men. S-a condiționat prelungirea statutelor comerciale avantajoase cu China de respectarea drepturilor omului. Deși China nu a îndeplinit această condiție, în această perioadă premierul chinez Li Peng, unul din principalii responsabili pentru uciderea studenților din Piața Tien An Men, este primit cu mare pompă de aceleași guverne occidentale.

În trecere prin Europa domnul Li Peng nu a scăpat prilejul de a-și vizita frațele în ale marxism-leninismului: prăzlea Ion Iliescu. Li transmitem domnului Ion Iliescu că, dincolo de interesele comerciale, și mai presus de acestea, există adevărul, un adevăr crud privind realitățile din China: comunistă, mii de deținuți politici, nerespectarea libertăților religioase (episcopi, preoți și credincioși ai Bisericii Catolice zac de ani în pușcării), programe guvernamentale criminale privind controlul nașterilor.

Aceasta este China pe care ne-o dați exemplu, domnule Iliescu!

Organizația studenților naționali
șărânișii, Tineretul Universitar Național
Țărănesc Creștin Democrat

Președinte TUNTCR
MARIUS BOSTAN

Exemplul Havel

Figură de prim-plan a vieții internaționale, Václav Havel este un om politic între alții. Prin calitatea sa de înmânucbează, este unul din scriitorii și disidenții care au marcat epoca. Datorită acestui fapt a devenit o meditație. Ne îndeamnă a reflecta la întrebări care s-au mai pus de ce nu avem un Havel? - ca și, bine ne-ar prinde un Havel? - ca și, ceea ce ne-ar prinde un Havel? - ca și, circumstanțele necesare pentru afirmarea plenară, cu maximum de randament istoric și etic, a unei asemenea personalități.

Václav Havel este un scriitor cunoscut. Dramaturgia și eseurile sale au constituit puntea de lansare a unor provocări sale antitotalitare ce s-a bucurat de un considerabil răsădit. Există însă prejudecata că un scriitor nu poate fi un bun bărbat de stat. Prejudecăta veche, reflectând o anumită gelozie a politicienilor de profesie, ea s-a revigorat în chip de monstru sub regimul comunist, corozivându-se prin aversiunea activă și prin subculturalul no a dată semianalfabet, împotriva intelectualului de elită. Uitănd că scriitorii precum Cantemir, Neculce, Măiorescu, Delavrancea, Iorga, Goga, Stere au fost însemnați oameni politici, conducători comunistă i-a ținut pe oamenii scrierilor la distanță de nivelele ei "nalte". Chiar dacă i-a folosit fără scrupule, n-a uitat a le indica lucrurile mărunte ce i le-a destinat la ceadă protocolului. Nici măcar marii adulatori ai dictaturii ce au existat, precum Eugen Barbu, Adrian Păunescu, D. R. Popescu, n-au depășit rangurile minore. Mai sus a ajuns Dumitru Popescu-Dumnezeu, însă acesta nu era oare mai mult un activist decât un scriitor? S-ar părea că, alături de alte sechele ale

mentalității comuniste, s-a păstrat, și după decembrie, o mefiență publică față de scriitorii angajați în viața civică.

Václav Havel a devenit faimos ca disident. Cofondator și purtător de cuvânt al Cartei 77, membru marcant al Comitetului de apărare împotriva persecuțiilor injuste, și-a legat numele de numeroase acțiuni de opoziție față de autoritățile totalitare. A fost, ani în șir, deținut de conștiință. Disidența pe care a întrupat-o cu dăruire l-a propulsat la treapta de președinte, mai întâi al Cehoslovaciei, apoi, la 26 ianuarie 1993, al Cehiei. Pentru ca acest triumf să se producă era nevoie de un climat social în care disidența să fie înțeleasă și susținută. Numai identificarea majorității populației cu obiectivele luptei anticomuniste a făcut cu putință marile izbâzi cehoslovace: revoluția "de catifea", separarea celor două componente ale statului, de asemenea fără vărsare de sânge, introducerea unor măsuri democratice în Cehia, precum legea lustrăției care i-a măturat pe nomenclaturisti și legea de restituire a proprietăților și de despăgubire a victimelor naționalizării. Or, la noi

ce s-a întâmplat? Opoziția antitotalitară a fost nevoită a rămâne opoziție și după răsturnarea cuplului dictatorial. Nu i s-a îngăduit a traduce în fapt măsurile preconizate pentru asanarea societății, restabilirea adevărului și a justiției. A fost huliță, calomniată, agresată, inclusiv la modul fizic. Ar fi de ajuns acest singur aspect al realității pentru a proba continuitatea comunistului, primenit doar la vir și dispus la câteva concesii liberale pentru a-și salva pielea. În atare condiții, cum să mai avem pretenția unui Havel autohton?

Václav Havel este și un gânditor politic de mare acuitate. El a analizat structurile comunismului, le-a raportat la trecut, la contextul european, a demonstrat caducitatea lor și necesitatea revenirii la firescul vieții civilizate. S-a străduit a reconstitui principiile politice și morale prin mijlocurile unor gânduri și cuvinte proprii, le-a animat grație experienței personale. S-a dovedit activ nu doar în planul militanțismului cetățenesc ci și în cel teoretic, aidoma unor personalități create complete, aidoma, de pildă, a celor mari regizori care fac singuri tot ce trebuie pentru filmele lor, de

la scenariu la scenografie și muzică, implicându-se în ele și ca actori. Intelectualitatea sa n-a fost convențională, decorativă. S-a manifestat ca un factor doctrinar, deschizător de drumuri ideale, oferite popoului ceh precum și altor popoare confruntate cu încercări anologice. Între altele, Havel a punctat o memorabilă distincție între ideal și iluzie: "în timp ce idealul reprezintă o structură cu totul deschisă, iluzia, prin însăși esența ei, constituie, dimpotrivă, o structură închisă. Adică idealul nu este și nici nu poate fi definit vreodată exact, fiindcă numai viața îl definește într-un mod inerent variabil". Desigur, ideologia marxist-leninistă are structura unei iluzii, silindru-se a interpreta lumea dintr-o unică perspectivă absolutizată. Caracterul ei pernicios rezidă mai cu seamă în urmările ei, indeterminabile în timp și spațiu: "Iluzia comunistă s-a prăbușit. Însă oamenii s-au obișnuit cu ea mai mult decât își pot da seama ei înșii. S-au obișnuit să trăiască în ea, cu ea, lângă ea, eventual în spatele ei. Într-un fel, ea a reprezentat o anumită siguranță, cu toate că era o siguranță odioasă, de la care, la urma urmei, într-un fel sau altul, deriva totul sau la care se raporta totul". Cine dintre actualii noștri cirmuitori scrie ori vorbește așa? Din păcate, destui dintre cei care ne conduc - premierul Văciroiu și doar un exemplu - se luptă vitejește nu numai cu nodurile ideologice ale limbii de lemn, ci și cu regulile morfologiei și sintaxei. Oare toți politicienii puterii la un loc ar putea egala capacitatea, cariera, valoarea unui Havel? Când vor putea da un răspuns judicios la această chestiune onorabilă lor electorilor?

George GRIGURCU

Iliescu reales

Joi, 7 iulie 1994, Ion Iliescu a fost reales pentru a treia oară în funcția de Președinte al României în modul cel mai democratic cu putință de către Parlamentul României cu o majoritate confortabilă: 242 voturi pentru și 207 voturi contra. Evenimental are consecințe inculabile. Dincolo de jocul previzibil al votului am asistat la o schimbare de structură a Constituției României. În urma votului exprimat, România se transformă din Republică semiprezidențială de „Tranziție“ (cu vâdit și îngrijorătoare semne de tranziție spre o Republică Prezidențială) într-o Republică Parlamentară de „Tranziție“.

Președintele Ion Iliescu își datorază realegerea în înalta funcție de șef al statului votului majorității parlamentare, care a însoțit rezultatul scrutinului cu urale, aplauze și zâmbete, apreciate cum se cuvine de națiunea telespectatorizată la o oră de vârf și de maximă audiență.

Odată evenimentul consumat, interesul întregii națiuni s-a mutat cu surle și trâmbițe într-un alt (epi)centru politic. Punctul cel mai fierbinte al canicului estival îl constituie campania de săpături din centrul Clujului declanșată de puerștii fanarioși. Procedând astfel primarul și cu ai lui din buricul Clujului întrec la înfăptuirea a două mărețe obiective: în primul rând dezgroparea securii conflictului și de ce nu chiar a războiului interetic și în al doilea rând excavarea unei hazznale uriașe în care să fie îngropată compromițătoarea afacere Caritas. Primul dintre aceste obiective este mai mult decât necesar după ce timp de o lună de zile întreg poporul român a zburațat pe pașii paradisiului fotbalistic de dincolo de ocean, însoțindu-și naționala în cursa ei miraculoasă spre titlul suprem din cupa mondială de fotbal. Odată sfârșit acest vis național va aduce cu sine al picioarele pe pământ și trezirea la trista realitate a mizeriei vieții de zi cu zi, de care lumea trebuie să știe „că se fac vinovate numai opoziția și minoritatea maghiară“. Cât despre afacerea Caritas, duhoarea ei amenință să facă irspirabilă atmosfera întregii societăți românești, de la afacerile urât făcătoare ale primarilor, prefectilor, numiții conducătorii FPP și FPS și până la miștoșăria ale primarilor, nesocotiri ale dreptului de proprietate etc. Se pestilențiale acte de corupție, nesocotiri ale dreptului de proprietate etc. Se vorbește despre aproximativ 600.000 de hotărâri judecătorești de punere în posesie a proprietăților de pământ, pe care organele administrației locale refuză să le pună în aplicare și pe care onorabilul nostru Președinte reales de Parlament nici nu le bagă în seamă, socotindu-se în continuare un oștean credincios al partidului și al idealurilor revoluționare pe care le-a slujit neabătut din cea mai fragedă junețe.

După o lună de zile de fotbal, obișnuți cu purtatul de la porțile diferitelor naționale nu prea mai suntem atenți la dusul polițienilor noștri pe la înaltele și sublimile porți ale celor ce fac adevăratele jocuri la scară planetară.

Și suntem abia la mijlocul acestui anotimp. Ploile torențiale din ultimele zile să fi venit de la Cluj?

Mihai BURACU

Primum la redacție:

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DOMNILE PREȘEDINTE ILIESCU,

Noi, cetățenii din comuna Solești, județul Vaslui, vă supunem atenției următoarele:

1 - Primarul Constantin Cărare și viceprimarul Costică Pruteanu, sfidând prevederile Legii 18/1990, se opun sistematic reconstituirii dreptului de proprietate, atribuind pământul rudelor lor și prietenilor.

2 - Lichidarea patrimoniului fostului CAP din comună (utilaje, cazanul de țuică, boi, cai, atelaje etc.) s-a făcut într-un mod incorect, chiar dubios de către ing. Dănuț Ciubotaru, președintele comisiei de lichidare.

3 - După terminarea șantierului barajului de la Solești, clădirile acestuia au fost cumpărate de fostul CAP. Intreprinderea "Vin-alcool" Vaslui s-a instăpănit pe ele, constituind o asociație în frunte cu ing. Bărcăleu. Această asociație a mutat apoi unele barăci la Miclești, Codaiești și Tăcuta Șerboteni, după care le-a vândut cetățenilor Viorel Axinte și Vasile Cucu.

Pentru toate aceste

motive, în calitatea dv. de garant al respectării legilor, vă cerem să vă implicați în așa fel ca, în timp util, să se ia măsurile pe care le impune Legea pentru tragerea la răspundere a celor vinovați.

Consilier al primăriei,
Vasile PASLARU
Urmează 52 de semnături

Listă Numele		Semnătură	
Cetățenii din Comuna Solești care s-au dus la biroul primarului la elicitarea scrisorii.			
Nume	Adresă	Semnătură	
1. Bărcăleu Vasile	110000000	[initials]	[initials]
2. Ciubotaru Dănuț	110000000	[initials]	[initials]
3. Cărare Constantin	110000000	[initials]	[initials]
4. Pruteanu Costică	110000000	[initials]	[initials]
5. Axinte Viorel	110000000	[initials]	[initials]
6. Cucu Vasile	110000000	[initials]	[initials]
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.

"Stânga - dreapta" în terminologia politică (III)

Din acest punct de vedere se poate spune că dreapta originară este în același timp și romantică, mistică, dar și realistă și pragmatică. Mistică, în măsura în care se străduie ca, în viziunea sa organică, să descopere sau cel puțin să atribuie "un suflet" corpului social. Realistă și pragmatică, pentru că nu intenționează și nici nu gândește să direcționeze istoria, să o corecteze, să o direcționeze. Dreapta romantică imaginează doar istoria, dar în nici un caz nu o situează în patul procustian al utopiei revoluționare.

După această analiză istorică și ideologică a conceptelor, să încercăm abordarea lor din punct de vedere juridic, politic, economic. Dreapta pune pe primul plan perspectivei juridice legea, autoritatea și dreptul. Stânga militază cu convingere pentru egalitatea oamenilor în fața legii și pentru dreptate socială. Stânga crede în primul rând în dreptate și o așază deasupra dreptului. Când dreptul și legea încrănesc în stagnare, ineficiență și cîteodată chiar în desuetudine și pot să devină o frână a evoluției și când situații de legalitate formală și-au pierdut legitimitatea istorică sau politică, atunci, în viziunea de stânga, dreptatea poate să treacă înaintea dreptului. În situații de criză revoluționară dreptatea transcende dreptului. Dar cum dreptatea conține în substanța ei o mare doză de subiectivitate individuală și colectivă, rezultatele acestei preempțiuni nu au fost întotdeauna benefice.

Dreapta descrie libertățile și drepturile individuale și abordează libertatea sub aspect juridic. Ea enunță drepturile formale: dreptul de a acționa, a vorbi liber, a se asocia, a se organiza etc. Stânga nu face abstracție nici de libertățile colective, dar mai presus de libertățile omului pune accentul cu precădere pe eliberarea omului. Eliberare de aspirare, de exploatare, de teamă, de grija zilei de mâine. Drepturile formale ea le consideră preferabile în primul rând drepturilor reale, sau altfel spus, dreptul de acces: dreptul la muncă, dreptul la învățământ gratuit, dreptul la asistență medicală, dreptul la asigurare pentru bătrânețe ș.a.

Dreapta pariază pe dreptul la acțiune, stânga mai degrabă pe dreptul de acces.

Modul în care trebuie să se realizeze conducerea vieții sociale și consecințele politice ale drepturilor și libertăților desparte din nou cele două concepții.

"Stânga" crede în principiul democratic, adică în dreptul și capacitatea colectivității sociale în ansamblu său de a-și defini nevoile și aspirațiile de a-și determina căile și mijloacele prin care să le înlătuască, de a-și alege oamenii care să o conducă spre realizarea scopului propus.

"Dreapta" e sceptică, nu are în general încredere în mase, în discernământul și capacitatea lor de a alege nici obiectivele cele mai înalte, nici mijloacele cele mai adecvate și nici oamenii cei mai potriviți pentru această grea misiune. "Dreapta" crede în principiul elitist, conform căruia pentru conducerea vieții sociale este aptă doar o categorie de oameni care prin calități naște, mediu de dezvoltare, instruire și educație au atins un nivel superior de cunoaștere și trăire care îi face capabili să devină factori de orientare, decizie și acțiune pentru întreaga colectivitate, pe care prin calitățile lor o domină și o călăuzesc. Conform acestei concepții, elitele nu se alege, ele se impun.

Elitismul extrem, ca doctrină a superiorității absolute a unui grup social își asumă trufia de a fi apt să explice toate fenomenele și să rezolve toate problemele umanității. El refuză să-și plezie gândirea la fapte și la experiența și subminează baza înșăși a facultății critice. Acest sistem închis de gândire reprezintă după Arthur Kostler tocmai esența gândirii totalitare. Elitismul constituie baza intelectuală pe care s-a constituit

totalitarismul.

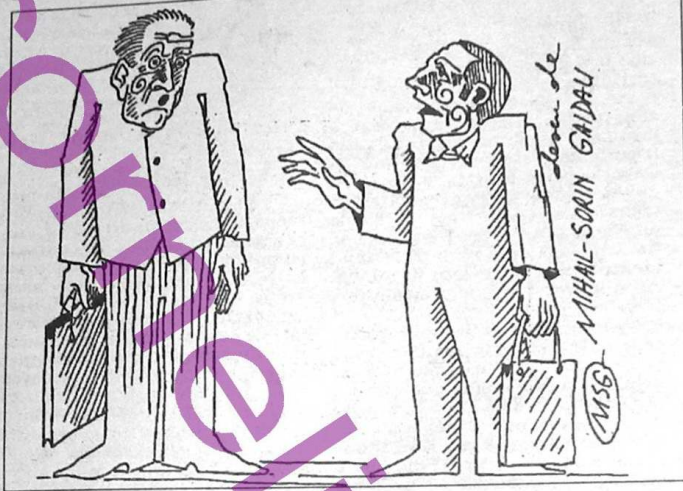
Tot între caracterile majore ale principiilor democratice și totalitare putem include și alte două trăsături specifice lor: pacifismul democratic și militarismul totalitar.

Democrația a încercat permanent, e drept că nu totdeauna cu succes, să creze relații internaționale și instituții adecvate pentru asigurarea unei păci globale și a unei mentalități care să aducă în lume triumful dreptului asupra forței.

De cealaltă parte, totalitarismul de dreapta din nou alături și de cel de stânga, chiar dacă nu întotdeauna au dus la agresiune și război, dar pentru menținerea expansiunii lor ideologice, politice, economice, și-au creat aparate

contemporane la acești termeni în mod rigid și nenuanțat.

De altfel, am arătat și mai înainte că într-o evaluare concretă a spectrului de politică, întâlnim un avantaj larg de poziții doctrinare care între "stânga" și "dreapta" au un punct de apropiere de echilibru, un centru, dar și poziții marcat divergente care merg către extremele de "dreapta" sau "stânga". O astfel de abordare politică poate identifica nuanțe și eventual anumite caractere diminuate sau excesive ale fenomenelor. Se poate aprecia mai marea sau mai redusa radicalitate a pozițiilor exprimate. Cele mai multe clasificări se realizează însă prin compensații de tipul: caractere de "stânga" plus caractere de "dreapta"

militare redutabile care au amenințat permanent pacea lumii. Primatul forței și al amenințării cu forța au constituit mereu argumentele cu care în disprețul dreptului, au călcat în picioare pe toți cei care au stat în calea expansionismului lor.

Colectivismul și individualismul celor două orientări își pun pecetea și pe felul în care ele privesc societatea, statul, cetățeanul.

"Dreapta" pune accent pe societatea civilă, descentralizată, reducerea la minimum necesar a rolului statului, în timp ce "stânga", dimpotrivă, cere ca statul garant al intereselor generale, să preia tot mai mult funcția de reglare a tuturor proceselor sociale, să împiedice derularea lor stihnică și anarhică.

"Stânga" preconizează realizarea statului asistențial, dreapta, a statului minimal. Ca o consecință a unei asemenea viziuni, "stânga" militează, în versiunea moderată, pentru o proprietate cu o puternică funcție socială și o economie controlată și dirijată de stat, iar în versiunea maximalistă, pentru o proprietate colectivă a mijloacelor de producție căreia să-i corespundă o economie condusă cu ajutorul planificării centralizate, adică o economie de tip socialist. Prin opoziție la această perspectivă socializantă, "dreapta" este adepta proprietății private și a unei economii de piață liberă, a unei economii de tip capitalist.

Pentru a încheia tabloul reprezentând caracterile de "stânga" și de "dreapta" ale principalelor concepte sociale, rămâne să ne mai referim foarte pe scurt și la cultură. "Dreapta" reprezintă evident continuitatea. Ea va promova folclorul și etnografia. "Stânga" se va avânta pe baricadele avangardei și va susține noul, conservatorismul cultural, tradiția și originalitatea, ineditul, cripticul, arta suprarealistă, teatrul absurdului, muzica serialistă.

Analiza conceptuală a ideilor de "stânga-dreapta" trebuie să ne conducă la observația că ar fi o eroare dacă din exces de rigoare am încerca să raportăm principalele doctrine politice

la o rezultantă de centru sau caractere predominant de "stânga", dar și unele caractere de "dreapta" sau ca rezultantă o poziție de centru-stânga ș.a.m.d.

De asemenea se pot fundamenta și evaluări cu caracter de sinteză care să depășească ruptura conceptuală introdusă de raportul "stânga-dreapta". Astfel, între individ și grupul social avem sinteza ideii de personalitate, între individualismul egotist-contractualist și colectivismul amorfizant și masificat se poate propune o viziune comunitară organicistă și personalistă; între etatismul care atribuie statului rolul predominant, și principiul liberal care proclamă "cît mai puțin stat", se poate interpuce ca factor de echilibru și sinteză principiul subsidiarității, adică al unui stat care poate și trebuie să suplimenteze deficiențele societății civile fără însă a-i prejudicia libertatea de acțiune și manifestare.

Tot în legătură cu raportarea curentelor politice la binomul "stânga-dreapta", se pot face încă cel puțin trei observații.

Prima observație - în funcție de momentul istoric, politic și social - un partid politic se poate situa mai la "stânga" sau mai la "dreapta" fără ca acest fapt să denote neapărat inconsecvența doctrinară sau oportunistism. Astfel, după marile conflagrații cum au fost cele două războaie mondiale, sub presiunea unei mizerii generalizate și a unor grave conflicte sociale, și corpul electoral dar și partidele au făcut pași marcanți către stânga. În schimb, astăzi după aproape jumătate de secol de colectivism, gândirea politică și partidele politice din Europa de est se deplasează vizibil către "dreapta".

A doua observație - în spectrul politic există o impresiune de convergență a extremelor care pe plan politic, în funcție de conjuncturi, aproape că trec dintr-una în alta, substituindu-se reciproc cu o proteică capacitate de regenerare.

A treia observație - există o ten-

dință istorică de evoluție spre "dreapta" atât la persoane cât și la partidele politice. Astfel, în timpul Revoluției franceze în Adunarea legislativă (1791-92), girondinii reprezentau "stânga" pentru ca în Convenția Națională care i-a urmat (1792-95) ei să ocupe "dreapta" acelei adunări. La noi, în secolul XIX liberalii supranumiți "stânga" primul război mondial ca fiind considerat de "dreapta", locul stângii fiind preluat de țărăniști care la război lor după al doilea război mondial erau catalogați la dreapta eșichierului politic. Referitor la aceste situații, se poate pune totuși o întrebare. Au evoluat în mod real forțele politice spre "dreapta" sau s-a produs mai mult o apariția de noi doctrine și partide iar de "stânga" au împins spre "dreapta" pe cele existente anterior?

Dacă asupra acestui fapt istoric se poate discuta, este de negăduit însă deplasarea spre dreapta a numeroase personalități prestigioase române și străine. Au evoluat de la ideile și pozițiile de "stânga" Ion C. Brătianu și Mihail Kogălniceanu, grupul socialiștilor "generoși" cu Ioan Nădejde și Vasile Morțun, ziaristii Constantin Mille și Constantin Bacalbașa, iar mai aproape de noi Panait Istrati, Petre Țuțea, Petru Dumitriu.

În Occident tot de la stânga au venit scriitorii André Gide și André Malraux, Ignazio Silone, George Orwell, Arthur Koestler, istoricul Emmanuel Le Roy Ladurie, sociologii Alain Besançon, "noi filosofi" francezi cu Bernard-Henry Levy și André Glucksmann, precum și în mod surprinzător, chiar corifeii doctrinarii a liberalismului, Ludwicz von Mises și Friedrich von Hayek care în tinerețe fuseseră de stânga.

În fond, un zăbucim lăuntric permanent, o luptă de multe ori dramatică s-a dat în toate spiritele cu adevărat mari între aceste două concepții de viață și filosofie a istoriei.

Oare este numai de dreapta "reacționarul" Petre Carp, care în timpul războaielor de la 1907, deși personal nu avusese nimic de suferit la moșia lui de la Tibănești, dar profund atașat idealurilor de ordine și autoritate spunea: "Mai întâi represiune și apoi vom aviza". Căci să nu uităm că același Petre Carp declara în alte împrejurări în fața Camerei parlamentului: "nu toate visurile socialiștilor pot fi realizate. Dar nu aș vrea ca partea legitimă a revendicărilor lor să fie câștigată în luptă cu noi, ci împreună cu noi ca o operă pașnică a înțelepciunii tuturor". Sau în zilele noastre un Petre Țuțea, acest maestru al paradoxului și al conciziunii aforistice este de stânga sau de dreapta când se destăinuie: "orice om cu inimă curată, la vârsta de treizeci de ani nu poate fi decât de stânga. Dacă rămâne de stânga și după alți treizeci de ani înseamnă că e cretin."

In fond unii politologi susțin că în momentul de față cel puțin în țara noastră analiza pe criteriu "stânga-dreapta" și-a pierdut relevanța pe care poate a avut-o altădată. Putem subscrie parțial la acest punct de vedere în sensul că orice abordare politică pe criterii pur ideologice de subiectivism social dogmatic este sortită eșecului. Dar în măsura în care nu vrem să lăsăm ca viața societății românești să se desfășoare doar la nivelul unor soluții pragmatice de moment, fără nici o viziune limpede asupra viitorului și rostului omului, atunci unele criterii de conceptualizare, unele jaloane de orientare politică rămân totuși necesare pentru a nu ne rătăci în hățșurile unei istorii de multe ori prea derutantă.

Insula Șerpilor - Adevărul după 50 de ani de tăcere

În mijlocul mării, departe de gurile Dunării, la 20 de mile, se ridică din ape Insula Șerpilor; stâncă pleșuvă, roasă de vânturi și valuri, aguduită de furtuni, ea este străjă neclintită care în bezna nopților aruncă fulgere de lumină din farul pe care-l poartă pe stâncile sale.

După natura sa calcaroasă, se crede că ar avea legătură cu munții Beș-Tepe din nordul Dobrogei.

Astăzi insula are o suprafață de 17 ha și dimensiuni NS - 440 m și EV - 414 m, iar înălțimea 49 m. Singurele construcții existente pe insulă sunt turnul farului și casa farului.

Farul, reper important pentru navigatori în zona de NV a Mării Negre, a evoluat de la o simplă făclie la o instalație automată (în perioada 1930 - 1940) care funcționează cu acetilena. Acest proces tehnic a făcut posibilă asigurarea funcționării numai printr-o aprovizionare cu tuburi de acetilenă o dată pe lună. Pe insulă n-a mai rămas nici un om.

Acasta era situația în anul 1944. Supravegherea bunei funcționări se făcea (stăt înainte cât și în timpul războiului) prin observare din portul Sulina și prin control prin debarcare de către șeful siguranței navigației Lt. Neula Ctin. Cu nava Istria, care avea în subordine operativă toate farurile și balizajul plutitor.

Istoria stăpânirii insulei a fost strâns legată de istoria gurilor Dunării, urmând soarta Deltei. Ultima încorporare la România a avut loc în 1878 conform Tratatului de la Berlin. Delta și insula au fost luate în primire la 12 aprilie 1879.

La 2 aprilie 1944 glasul lui Molotov, Comisarul Poporului pentru afaceri străine al URSS, prin postul de radio Moscova, anunța lumii și mai ales României poziția politică a Ununii Sovietice față de țara noastră și explica motivele trecerii trupelor Armatei Roșii pe teritoriul nostru. Aceasta declarație istorică, fără precedent, afirma categoric: "Guvernul

Sovietic declară că el nu urmărește să dobândească nici o parte din teritoriul României și nici să schimbe orânduirea socială din România. Înaintarea Armatei Roșii pe teritoriul României este cauzată numai de necesitățile militare și de continuarea luptei pentru înfrângerea rezistențelor inamice."

Să vedem cum s-au ținut de cuvânt. După 23 august 1944 - începând cu 28 august - operațiunea de asigurare a funcționării farului a fost preluată de marina sovietică, care a interzis accesul navelor noastre la insulă.

În seara de 28 august 1944, comunicatul Comandamentului Suprem Sovietic, transmis de Agenția Tass, cu privire la operațiile din acea zi anunța: "Vasele și unitățile de debarcare ale Flotei din M. Neagră au forțat printr-o operație abilă Dunărea și au luat orașul și portul dunărean Tulcea, ca și invadatorii fasciști germani în M. Neagră."

În realitate, România nu se mai afla în stare de război cu URSS începând de la 23 august - și cele câteva unități ușoare ale Flotei Sovietice au fost întâmpinate și pilotate în portul Sulina de nave românești. În drumul spre Sulina forțele sovietice au debarcat și au ocupat Insula Șerpilor cu un mic efectiv de marinari. Pe insulă nu se afla nici un om de-al nostru. Astfel, această operațiune de ocupare cu forțe militare de către URSS a micutei insule românești s-a realizat fără nici un foc de armă și într-o perioadă când încetase starea de război dintre noi. Față de această răpire partea română a adoptat o atitudine de tăcere. Erau primele adieri ale crivățului comunist.

În toamna anului 1945, subsemnatul am fost trimis la Sulina pentru a asista la operațiunea de fixare a frontierei maritime romano-sovietice de către o comisie sovietică. La plecare nu mi s-au dat nici un fel de indicații sau explicații în afară de recomandarea de a evita orice complicație.

Ajuns la Sulina am identificat doi

ofițeri hidrografi sovietici care de pe platforma portului mi-au arătat o geamandură ancorată la circa 1 km nord de căpitania portului, spunându-mi că frontiera urmează la nord brațul Musura (preluând toată delta Chilei), la sud geamandura și apoi spre est (Insula Șerpilor rămânând la nord - conform schiței).

Nu am semnat nici un act, nu am făcut nici un comentariu. Am plecat la Constanța și am raportat cele întâmplate, atrăgând atenția asupra faptului că Insula Șerpilor a rămas în zona maritimă sovietică.

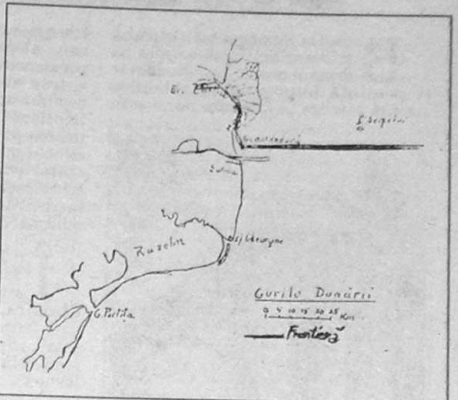
Atât șefii mei militari cât și eşaloanele politice superioare au evitat orice discuție și orice reacție față de acest mod de răpire samovolnică a insulei. Nu cunosc dacă ulterior s-a oficializat prin semnarea vreunui act pierderea acestui pământ românesc.

Temp de 50 ani s-a păstrat o tăcere inovată în jurul acestei răpiri a insulei, excepție făcând câteva întrebări în parlament care au rămas fără răspuns.

Nu pot uita însă că pe o stâncă lângă malul mării, două cruci de lemn răzlete, roase de ploii și înnegrite de furtuni, reprezentând jertfa a doi îngrijitori români ai farului, făclie din vremuri îndepărtate au rămas de strajă pe insula uitată de noi cu atâta ușurință. Din 28 august 1944, suferetele lor așteaptă să vină din Sulina nava salvatoare cu stindard tricolor la catarg.

Acesta este adevărul răpirii Insulei Șerpilor, trăit de mine cu durere și pe care-l dezvălui acum mai ales pentru tubutul nostru tinereț.

Grea moștenire vă lăsăm. Dar

nimic nu întărește mai bine o generație viitoare decât adăparea din chinuita viață a generațiilor din trecut.

Să nu uităm că dacă neamul nostru a putut trece prin atâtea valuri, care l-au copleșit dar nu l-au strivit, aceasta se datorește numai Credinței în Dumnezeu/ Increderei în voiievozi/ Iubirei între noi, și/ Vitejiei strămoșești.

Când una din ele a lipsit, dușmanii au și profitat. Porunca vremurilor de azi este deci - "Răbdare și Incredere/ Unire/ Muncă și Credință pentru țară".

Comandor(r) Constantin NECULA, fost comandant al Flotei de Dunăre, șef al Direcției Hidrografice Maritime, comandant maritim internațional de cursă lungă

P.S. Apreciez că cei 80 de ani de viață zburciată și luptă cu credință pentru patrie, rănit de două ori, prizonier 24 de ore, salvarea a mii de români din Sevastopol, paza cu succes a coastelor românești, persecutat 50 ani de comuniști, îmi dau dreptul având chiar datoria să dezvălui un adevăr ascuns până azi.

Marele precursor:

Constantin Dobrescu-Argeș (II)

Calătorul care merge de la Câmpulung la Curtea de Argeș pe Calea Domnească (drumul de pe muștele), după ce a lăsat în urmă satul Domnești de pe Râul Doamnei și a trecut dealul numit Cărbunele, coboară în Valea Vâlcanului, unde râul cu același nume alunecă pe o albăie bolovănoasă, mărginită de zavoale de arini și sălci. Trecând apa Vâlcanului, drumul se îndreaptă mereu, tot spre apus, traversând satul Mușătești. Cam pe la mijlocul satului, pe partea dreaptă a drumului, o căsuță atrage privirile trecătorului, fiindcă se deosebește de cele din jur, atât prin vechime cât și prin înfățișarea sa modestă. Dacă un localnic e întrebat a cul e casa, el dă un răspuns scurt, dar plin de înțeles: "Aici, a trăit al nost". E un fel de a se exprima al oamenilor de acolo, când e vorba de o flință jublă: al nost' înseamnă "aceia care ne este drag". Într-adevăr, în acea casă se născuse și a murit Constantin Dobrescu-Argeș.

Către sfârșitul veacului trecut, vorbind la o adunare convocată pentru a hotărî ridicarea unei statuii lui Tudor Vladimirescu, la Te. Jiu, Dobrescu-Argeș spuse printre altele: "Oamenii adevărați sunt rodul pământului unde s'au născut". El, Dobrescu-Argeș, a fost cu adevărat un rod, de mare preț, al locului unde s-a născut, și nici nu putea fi altfel.

Obârșiile

De când începuse să umble, pe picioare firave, ținut de mână, auzea necontenit minunata poveste a Căii Domnești. Era fiu de preot și rudele sale, mai toate, cărturari în satele de pe Vâlsan, și chiar dacă n-aveau prea multă învățătură, știa bine ceea ce de știa. De la ele aflase el, foarte de timpuriu, că pe drumul acela trecuse Basarab cel Mare, cel care alungase hoardele tătarăști departe de răsărit de Nistru și își statornicise stăpânirea până la ael fluviu, într-o vreme când cnezatul Moscovei gema sub jugul Hoardei de Aur; că pe-acolo trecuseră împlătoșaii cavaleri unguri, sub comanda regelui Carol Robert d'Anjou,

pentru a suferi din partea aceluiași Basarab nimicitoare înfrângere de la Posada. Asupra conștiinței în formare a copilului a avut mare înfrăurire unchiul său din partea mamei, Toma Popescu (Toma al Popii), revoluționarul de la 1848, silisit să fugă în străinătate, unde a trăit anii grei ai pribegiei săracilor. Înapoiat în țară, după Conferința de la Paris, el a mai apucat să trăiască Unirea Principatelor Române și primele reforme din noul Stat. Bătrânul revoluționar era uimit de precocitatea nepotului și nu pierdea nici o ocazie ca să-i amintească nașterea în anul când se întâmplase evenimentul de importanță capitală pentru poporul român.

Copilăria și tinerețea unui dascăl de țară

Într-adevăr, Dobrescu-Argeș văzuse lumina zilei în timpul Conferinței de la Paris, 1856, întrunită pentru a pune capăt războiului din Crimeea. Până atunci, congresele și conferințele internaționale hotărâu împărțelile de teritorii între puterile participante, dar la Paris, în 1856, marile Puteri au decis să se dea posibilitatea locuitorilor celor două principate de la Dunăre, Muntenia și Moldova, să spună, în libertate, cum voiau să-și rânduiască viitorul. De aceea se ținuseră "divanurile ad-hoc" care, în pofida tuturor intrigilor și presiunilor, se pronunțaseră pentru Unirea Țărilor Române.

Țara noastră va fi, din nou, mare și puternică, precum a fost - obișnuia să spună bătrânul revoluționar - iar aceste vorbe magice stârneau imaginația copilului, care vedea perindându-se aieva, pe dinaintea ochilor, filmul trecutului glorios. Erau unele rude, care nu vedeau cu ochi buni influența revoluționarului asupra micului Constantin. Ele considerau pe bătrânul Toma ca pe un membru nereușit al familiei, care alergând după fantasmă și compromisese existența, ajungând, la bătrânețe, asemenea cerșetorilor. Părinții ar fi dorit ca micul lor Constantin să ajungă preot în unul din satele de pe Vâlsan, așa cum cerea buna tradiție a familiei. De aceea l-au

pus la Seminarul de la Curtea de Argeș, ca să facă studiile necesare. Dar acestea erau proiecte care nu puneau la socoteală năzuințele copilului.

Familia mea, înrudită cu C. Dobrescu-Argeș, moștenise de la acesta mai multe cărți, între care și textul latin al discursurilor lui Cicero contra lui Catilina. Cartea poartă semnătura elevului Constantin Dobrescu din clasa 4-a de seminar și are multe adnotări, făcute de el, între care una e deosebit de relevantă pentru gândurile tânărului de 15 sau 16 ani. O reproduc din memorie: "neținând seamă de adevăratul fundament al puterii romane, adecă de țărani care munceau pe ager italicus, aristocrația romană pregătea căderea imperiului și propria-i piere."

Din istorie aflase tânărul Dobrescu cât de cruntă fusese osândă orânduielilor care nesocotiseră țărănimia, și din viața de zi cu zi el vedea că țărânul român rămăsese eternul nedreptățit și umilit. El era unul de-ai lor și durerea lor găsea un răsunset vijelios în sufletul său. El nu putea accepta, cu remanare, această stare de lucruri. Înțelesese din vreme că țărănimia nu trebuia să aștepte dreptatea de la alții, că numai ea singură putea să-și apere drepturile. Așa a început el, chiar din adolescență, lupta pentru marea cauză a țărănimii.

Iosif Toma POPESCU

BISERICA ROMÂNĂ ROMÂNESCĂ

Biserica Românească Ortodoxă și Biserica Unită se află pe drumul comuniunii în adevăr și credință împreună cu celelalte biserici catolice și ortodoxe dornice în

Biserica Humor

refacerea unității. Comuniunea este un obiectiv realizabil dacă se au în vedere, ca puncte de plecare, declarațiile celor două părți ale bisericii universale ale lui Christos. Biserica ortodoxă și Biserica catolică se recunosc reciproc biserici surori; amândouă sunt biserici ale mântuirii întru Christos; mărturisesc aceeași credință apostolică; participă la aceleași sacrameinte și nu își aragă dreptul exclusiv al succesiunii apostolice a episcopilor.

Restabilirea unității celor două

biserici nu este cunoscută prin fuziunea sau absorbție, prin convertirea persoanelor de la o biserică la cealaltă, ci prin strădania găsirii unui acord și prin strădania conținutului credinței și implicațiilor sale. Pentru bisericile românești - Ortodoxă și Unită - calea comuniunii este deschisă, în plus, prin statornicia lor în credința noastră strămoșească din primul mileniu de latinitate creștină, de dinaintea schismei din 1054.

În împlinirea comuniunii, avem datoria să ne limpezim specificitatea în credința întru Christos. Românii creștini uniți nu sunt "romano-catolici", nu sunt "papisti", românii creștini ortodocși nu sunt "slavo-greci", nu sunt "pravoslavnici", "creștini români". Conștiința noastră românească nu își are "izvorul creator" în ortodoxia pravoslavnică, după cum nici în ocupațiile turcă, rusă, sau ale altor seminții. Doamne, unde putem să avem izvorul conștiinței noastre dacă nu în spiritualitatea românească și nu aiurea!

Și dacă suntem cu toții deopotrivă buni creștini ortodocși și uniți - întru restabilirea armoniei creștine se cuvine să punem capăt monstruosului diferend patrimonial moștenit de la regimul comunist ateu. Ambele biserici au fost supuse prigoanei comuniste. A fost dar pentru a spune în întregime adevărul - plăcut lui Dumnezeu - trebuie arătat că dorința comuniunii a fost să distrugă, înainte de toate, Biserica Română Unită, urmându-i în planurile comuniste Biserica Română Ortodoxă.

Să lucrăm cu adevărul și în numele lui Dumnezeu, neuitând de vitregiile vremurilor de ieri, și poate și de astăzi, ale căror urmări nefaste le mai trăim. Comunismul ateu, diavolul roșu, a fost animat de "bune intenții" de refacere a

unității în credința ortodoxă a poporului român. În numele acestor "bune intenții", constatându-se mincinos revenirea credincioșilor greco-catolici la cultul ortodox și prin Decretul nr. 358/1946, regimul comunist a desființat Biserica Română Unită, bunurile acesteia fiind trecute în proprietatea statului cu "excepția averii parohiilor greco-catolice", care, pe cale de consecință - a acestei legi - a revenit și a fost preluată de către Biserica Română-Ortodoxă.

"Mărețea operă a diavolului" de refacere a unității în credința ortodoxă a fost demolată prin Decretul-Lege nr. 9/1989, care a abrogat Decretul nr. 358/1948. Astfel, Biserica Română Unită a fost reînființată, aceasta reîntrând în toate drepturile sale de funcționare a cultului greco-catolic, de proprietar asupra bunurilor și lăcașurilor de cult de care a fost deposedată în 1948, inclusiv cele preluate de Biserica Română Ortodoxă. În acest sens trebuie înțelese și aplicate dispozițiile Decretului-Lege nr. 126/1990 care reglementează formalitățile ce trebuie îndeplinite cu privire la restituirea bunurilor și lăcașurilor de cult ale Bisericii Române Unite. Din păcate, aplicarea prevederilor decretului-lege amintit s-au "blocați" cu privire la "casele parohiale și lăcașurile de cult" aflate în folosința Bisericii Române Ortodoxe. Motivele sunt arhicunoscute și nu le vom mai aminti aici. Ceea ce este important este să găsim soluția pentru a ieși din acest impas.

Dat fiindcă drepturile Bisericii Române Unite asupra bunurilor și lăcașurilor au fost restabilite prin abrogarea Decretului nr. 358/1948, problema care se pune în prezent este cea a folosinței lăcașurilor de cult. Soluția o găsim în însăși poziția Bisericii Române Unite care este de acord a folosi, de regulă, în comun cu Biserica Română Ortodoxă, lăcașurile de cult de care a fost

deposedată în anul 1948. Această folosință comună urmează să fie realizată prin alternarea serviciilor de cult, credincioșii ortodocși continuând să rămână în aceleași biserici. S-ar putea avea în vedere, de asemenea, soluția ca în localitățile rurale, unde care una a fost preluată de la Biserica Română Unită, o biserică să fie folosită în exclusivitate de Biserica Română Unită. Cele două soluții amintite au fost puse deja în aplicare în unele localități din Transilvania, astfel că nu există pericol, în cazul adoptării unui acord general de folosire în comun a bisericilor, ca "Ardealul să fie transformat într-o Irlandă de Nord băstinașă". Românii creștini - ortodocși și uniți - din Transilvania se recunosc a fi de aceeași "lege strămoșească".

Folosirea în comun a acelorași lăcașuri de cult de către cele două biserici românești, naționale, credem că va fi nu o discordie ci un act de mare importanță în refacerea armoniei, a comuniunii, a unității de credință a Bisericii Românești. Este fără margini de păgubitor pentru unitatea neamului românesc ca soluționarea diferendului patrimonial să fie lăsată exclusiv pe umerii ierarhilor celor două biserici, când diferendul s-a născut și continuă să fie între Biserica Română Unită și Statul român care a deposedat-o de bunurile și lăcașurile de cult.

Statul român trebuie să-și îndeplinească până la capăt datoria restabilirii păcii în viața creștinătății românești.

Noi, românii creștini, să nu stăm indiferenți, să ne spunem cuvântul în realizarea unei înțelegeri între cele două biserici ale noastre, pe seama "câștigului" uneia dintre ele, ci prin împlinirea noastră în comunitatea de credință și adevăr. Unitatea în adevăr și credință să ne fie idealul uprem!

Grigore LĂPUȘANU-TRANSILVAN

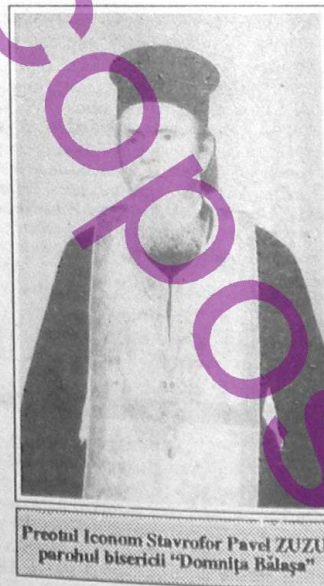
De la Sinodul de la Niceea până la Stalin (II)

Toate cele petrecute în ultimii patru ani la noi ilustrează suficient aceste afirmații. Nu mă opresc asupra restaurației dictaturii personale camuflete în partidul unic, pentacefal hotărât să acapareze în forță scheletul pârghiilor de conducere până la ultimul primar sau șef de unitate împuternicit cu puteri discreționare întru izgonirea din locurile de muncă a celor suspectați de opinii politice independente. Nu mă refer la tupeul aseririi puterii judecătorești de către organele de stat. Nu mă opresc la frînarea intelectualizării păturilor celor mai năpăstuite prin izgonirea dezbaterilor de mare forță intelectuală spre miezul nopții când oamenii dorm și nu mai pot urmări Televiziunea, covorul roșu al propriedății unice. Doresc să aduc în atenție fenomenul care a pângărit cel mai mult sufletul nostru, obrazul neamului, prestigiul României și măreția istoriei naționale în ultimii patru ani: mineriadele cu mineri și mineriadele fără mineri. Ele sunt - o afirm de la început - expresia ascuțirii luptei de clasă, teorie adusă de la Moscova sovietică și camuflată în "diplome ingineresti". Refîncăunții comunisti, având în mână mecanismul alegeților pe care le administrează numai în scopul realegerii lor, sar ca ațînghi de tămăie când observă că altcineva își închipuie că i-ar putea înlocui cu un sistem real democratic. Mai ales că încă există populație care votează cu "aceeași conștiință proletară" de patru decenii, pentru a-și păstra dulcea iobăgie comunistă în care muncesc până își frâng oasele, iar când le picură câte ceva din rezultatele muncii lor se închină cu mulțumiri că... "li s-a dat". Prima formă a luptei de clasă de după decembrie 1989 o constituie mineriadele, termen reprezentativ perioadei de după Revoluția tinerilor

înșelați și deposedați de idealuri. Mineriadele din 29 ian. și 19 febr. 1990 urmau să ștergă din societate curajul celor care, scăpați de la execuția din pușcăriile comuniste, îndrăzneau să crăcească împotriva comunismului postceausist. Iar ceea ce mă determină să mă refer la asemenea evenimente este faptul că unele voci cu rezonanță biblică vociferau amenințări împotriva "popilor", îndeosebi împotriva celor scăpați din execuția comunistilor. Speriat, chiar înspăimântat de cele văzute la televizor, m-am întrebat, oare cum au ajuns la acest grad de involuție oameni plecați din sate cu biserici, cu icoane în locuințe, cu slujbe sfinte care au constituit coloana vertebrală a speranțelor neamului nostru milenar? Ca apoi să-mi dau seama că era vorba de cadre școlite special de p. c. r. - ul refîncăunătorilor, căci adevăratul fond al lucrătorilor din galerii era altul. Era acela al respectului pentru semeni, pentru copiii din care făceau parte și propriile lor odrasle, pentru frica de Dumnezeu. Asemenea "diviziune a muncii" între activiștii peceeristosecuriști și masa adevăraților lucrători din galeriile subpământene a izbucnit cu violență maximă în 13-15 iunie 1990. Atunci lupta de clasă se ascuțise împotriva celor mai diafane și valoroase vârfuri ale tineretului și copiilor acestui neam. Aceștia se adunau în Piața Universității unde cântau, aprindeau lumânări, rosteau rugăciuni, strigând împotriva atrocităților comunismului în vârful căruia se aflau și refîncăunătorii. Orice alte acuzații aduse acestor tineri și copii erau diversiunea minților însetate de sânge și atrocități. Piața Universității devenise un reper unic în lume, admirat și perfect mediatizat în toată sfera civilizației umane. Ea culmina prestigiul României în lume, prestigiu cucerit de aceiași tineri și

copii în decembrie 1989. Manifestarea aceasta miracifică trebuia zdrobită cu

agitați de intrușii strecurați cu state de plată după un program prestabilit, după indicațiile refîncăunătorilor. Asemenea tăvălug ar fi trecut peste orice prezentanți bisericăscă. Dovada ne-o oferă un grup de mineri care s-au adunat pentru adorarea, nu a icoanei lui Christos cum făceau copiii în Piața Universității, ci închinarea la tabloul idolului lor în numele căruia făcuseră tot ce făcuseră. Și totuși, rușinea secolului împropășcat pe obrazul României avea să fie reluată în sept. '91 împotriva unui om care uitase de teoria stalinistă a tovarășului de drum, rol pe care-l jucase ser proprii compromitere. Păcat că invazia sectelor "metodologice" nu s-a năpustit atunci pentru a-și face prozeliti pe cobeligeranți și a-și fi luat cu ei ca trofee.

Preotul Iconom Stavrofor Pavel ZUZU, parohul bisericii "Domnița Bălașa"

exemplu de purificare socială. Din păcate, iată, cei care au împroșcat cu noroi obrazul României și li mai împroșcă și azi, tot ei strigă că țin gura prin portavocea lor, Televiziunea, cum că ar fi singurii care apără prestigiul României. Îi apăra chiar împotriva oponenților care, prin simpla lor supra-viețuire, reprezintă în carne și oase prestigiul României.

Preot Pavel ZUZU

Alternativa ANDREI ȘERBAN

Mișcarea teatrală europeană, ce o include, desigur, și pe cea românească, parcurge o perioadă de înfrigorată încercări de redefinire. În acest context sunt puține certitudini și valori incontestabile, dar Andrei Șerban este universal recunoscut ca unul dintre pilonii de referință ai momentului actual. Stau mărturie la cariera internațională și prodigioasa și asprăsoasă opacitate și obstrucționismul de care a dat din plin dovadă fosta conducere a Ministerului Culturii - Mihail Golu și, mai ales, Mircea Albulescu - responsabili morali pentru demisia sa de anul trecut de la cîrma Teatrului Național.

A fost o plecare adanc resimțită de tinerii actori, care li asociau numele cu sansa realei lor împliniri profesionale, a formării ca artiști compleți. Profesioniști și aspiranți s-au adunat atunci, la inițiativa Societății Culturale ANTRACT a Universității, să-și exprime tranșant poziția (vezi documentul foto) și, de asemenea, speranța într-o despărțire care până la urmă să apropie Andrei Șerban, interesat să formeze și să lucreze cu tineri actori, nu i-a dezamăgit și, iată, revine pentru ei, dănd curs invitației lansate de Uniunea Teatrală din România.

Amănunte referitoare la programul "Alternative" al UNITER și la primul proiect al acestuia - workshop-ul de la Arad condus de Andrei Șerban - am aflat la conferința de presă organizată marți 12 iulie.

Președintele UNITER, dl. Ion Caramitru a punctat câteva aspecte precum faptul că în teatrul universal există deja tradiție în încercarea de a găsi alternative la spectacolul instituționalizat; strategia de dezvoltare a programelor Uniunii este cea a pașilor mici, pe măsura fondurilor. Cu această ocazie, d-sa a readus în actualitate proiectul UNITER la un fel de codicil al Articolului 24 din Legea bugetului pe 1994, aproape fraudulos introdus în chiar dimineața votării și care prevede centralizarea fondurilor locale pentru cultură ale consiliilor județene și municipale la Ministerul Culturii. ● Dl. Victor Scoradeț, directorul de programe UNITER: "Spatiu teatral necesită pârghii financiare și manageriale capabile să provoace inițiative, dar sistemul actual, foarte greu, face practic imposibilă existența teatrelor propriu-zise și a experimentelor; proiectul "Alternative", care urmărește crearea unui spațiu teatral alternativ se dorește simplu, deschis spre orice "nebanie valoroasă", apt să se interfezeze cu inițiative similare ale altor instituții; prezenta Aradului demonstrează că provincia își regăsește propria identitate culturală; Ministerul Culturii, în actuala formulă, nu a luat nici o poziție reparatoare față de Andrei Șerban". ● Dl. Ion Mănzatu, director al acestui program UNITER și al Teatrului de Marionete din Arad: "workshop-ul (atelierul de creație) de la Arad se va desfășura în perioada 10-20 august; vor participa 20-30 actori între

17 și 35 de ani, aleși de Andrei Șerban în cadrul a două audiții: 8 august la București și 9 august la Arad; va fi un stagiu intens de antrenament corporal și vocal ce își propune pregătirea la un nivel de performanță diferit de cel actual; municipalitatea și-a demonstrat interesul și a probat capacitatea de a susține acest proiect, alocându-i 6-8 milioane de lei, semnale incurajatoare au venit și de la alți sponsori; problemele organizatorice sunt, în mare măsură, rezolvate; sper ca acest program să nu fie doar o "explozie" prin venirea lui Andrei Șerban, ci să găsească resurse de a continua cu alte manifestări." ● D-na Sanda Manu, regizor, citând din presa americană unde se arată că "Andrei Șerban își pregătește studenții pentru un teatru care nu există încă" (New York Times), a subliniat un alt mare avantaj pe care îl aduce proiectul prezentat: apariția unei noi alternative în gândirea asupra teatrului, cu efecte benefice pentru toți.

Această ultimă intervenție îmi amintește poziția exprimată de Andrei Șerban anul trecut, care spunea că indiferența, pasivitatea sau naivitatea omului de artă de a crede că nu-l privește ce e în jurul său este de fapt o colaborare cu răul, iar lipsa de implicare și lășitate fiecăruiu duc la forme moarte de viață și de artă. De aici rezidă, cu siguranță, motivația interioară a revenirii în țară. Dar despre toate acestea vom afla mai multe după 8 august când Andrei Șerban va sosi la București.

Anca ROTESCU

Carnet plastic

Cornel Medrea (1888 - 1964), recunoștință și cinstitie

La 25.07.1994, se vor împlini trei decenii de când inima unuia dintre cei mai mari artiști, sculptorul și profesorul universitar CORNEL MEDREA, a încetat să mai bată. Născut într-o familie de țărani (8.03.1888) cu rădăcini în Galda de Jos, județul Alba, după terminarea Școlii Medii de Arte și Meserii din Zlatna și după absolvirea renumitei Academii de Arte Decorative din Budapesta, dorind să-și închine creația poporului său și să lupte pentru întregirea națională a tuturor românilor, asemenea unora dintre celebrii săi contemporani - îi am în vedere pe O. Goga și pe Liviu Rebreanu - trece Carpații (1914) și se stabilește în București - orașul în care "Soarele pentru toți românii răsare!...". Animat de serioase concepții estetice ("Dacă pentru a crea o operă de artă e neapărat nevoie de talent, de zece ori mai mult e nevoie de muncă neîntreruptă, de efort continuu, de răbdare și de revenire fără răgaz asupra lucrului său"), tânărul artist, în ciuda greutăților, în special de ordin material, se consacră cu desăvârșire creației. Nici războiul - a fost mobilizat cu grad de locotenent în 1916 și a făcut parte până la terminarea lui din grupul de artiști de pe lângă Marele Cartier General al Armatei - nu l-a putut împiedica să renunțe la marea sa vocație. Din această perioadă datează compozițiile: Mutarea unui turn, Prizonierii și, mai ales, Refugiata - o capodoperă închinată sentimentului matern, expuse sublimă a dragostei și a capacității de sacrificiu. După terminarea Primului Război Mondial, Cornel Medrea - nume din ce în ce mai cunoscut - participă la câteva expoziții de mare prestigiu (Expoziția de Artă Românească de la Barcelona, 1929, unde obține Diploma de onoare, Expoziția internațională de la Paris, 1937, unde pentru compoziția monumentală "Dragoș Vodă și zimbrii" obține Marele Premiu, expoziția de la New York, unde, de asemenea, este premiat) și ridică pe soclu câteva monumente de mare valoare artistică: Monumentul ceferiștilor căzuți în Primul Război Mondial (București, în colaborare cu un alt clasic al sculpturii române - Ion Jalea), Monumentul Andrei Mureșanu (Bistrița-Năsăud), menit să imortalizeze memoria marelui luptător pașoptist, autorul actualului Imn al României; Deșteaptă-te, române (Un răsănet), Monumentul Avram Iancu (Baia de Criș) și, mai ales, Monumentul Vasile Lucaci (Satu Mare) - o capodoperă a genului cu o istorie mai mult decât dramatică (demonstrată, să nu vadă în mâna hortyștilor, 1940, reasezată în Alba Iulia, ca să fie dăruită din dispoziția organelor comuniste și sortită topirii, salvată printr-o minune: a fost îngropată și făcută "dispărută" căpiva ani, ca să fie reasezată

pe soclul inițial abia după moartea creatorului ei).

Pentru o mai dreaptă cinstitie a marilor personalități care-au onorat cultura noastră națională, Cornel Medrea realizează o impresionantă galerie de portrete nemuritoare: Eminescu, G. Coșbuc, Șt. O. Iosif, Gh. Lazar, O. Goga, D. Cucliu, G. Enescu, Ovid Densusianu, C. Petrașcu, Nicolae Dărăscu, Tudor Arghezi, Corneliu Baba și portretul cioplit în piatră - capodoperă de referință - care-l reprezintă pe năvalnicul Delavrancea. Admirația sculptorului care "Așază totul bine și solid în picioare. Gândea spațial și echilibrat sinteze" (Corneliu Baba) - s-a îndreptat și spre artiștii culturii universale: Ovidiu, Michelangelo, Mollère, F. Hugo, Beethoven, Lev Tolstol și alții.

Tematica tradițională (nuduri, torsuri, maternități etc.) ocupă în creația întâiului mare sculptor român pe care nu l-a dat Transilvania un loc important. La fel ca și lucrările de inspirație mitologică sau folclorică (Faun, Făt-Frumos), impregnate prin monumentalitate, forța de sugesție, surprinderea unor profunde

Autoportret

sentimente sau trăiri, originalitate și profunzime sunt și compozițiile vizând psihologiile unor vârste (Bătrânii, Sărutul, Maternitate - grup), idei cu profunde încercături filozofice (Infinitul, Cultura, Artele, Ruga, Sirena și delphinul) sau referitoare la unele profesii sau pasiuni (Pescarii, Balerina, Balet, Alergătoare).

În 1933, este numit profesor de sculptură în cadrul Academiei de Artă din București (în locul rămas vacant prin moartea prietenului său D. Paciurea - un mare nedreptățit ale cărui opere încă mai așteaptă "să sune în lumină", să fie așezate pe soclu), funcție pe care a onorat-o cu distincție și devotament timp de treizeci și unu de ani, până în ultimul ceas de viață. În anii "Revoluției culturale" maestrul, care și-a închinat toată viața OMULUI, a fost supus unui atac furibund, menit să-l excludă din circuitul creator și din învățământ, a fost acuzat de "formalism", vină de neiertat în concepția ideologică a "realismului socialist", "Binevoitorilor" care-i sugerau să demisioneze din învățământ le-a răspuns răsădit: "Dați-mă voi afară, dacă puteți, eu nu-mi voi da la nicodată demisia de la catedră!". N-au putut să-l elimine, nici din sfera creației, nici din învățământul superior, era prea mare, prea cunoscut în țară și-n lume... Avea "Suflet drept și puternic!" (Dan Hăulică).

Omul, artistul și dascălul - întotdeauna calm, convingător și gata să ajute, stăpânul "unui echilibrat perfect, transmis din firea sa sculpturii ce realizează" (Corneliu Baba) trăiește în memoria foștilor săi învățăceci, trăiește, mai ales, prin opera sa de creație, într-un moment inspirat, a donului României. Din 1957 funcționează în București, sectorul 1, Str. General Badisteanu nr. 16, Muzeul "C. Medrea" care s-a arătat să fie vizitat și cunoscut asemenea locurilor sfinte.

M. AUGUSTIN

Al șaptesprezecelea.. sau gol!

Pentru că evenimentul sportiv numărul unu al anului a fost CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL, mă voi ocupa de un "fenomen lingvistic" care face "ravagii" printre crainicii noștri de resort. Este vorba despre ADJECTIVUL POSESIV precedat de un NUMERAL ORDINAL, de exemplu:

VARIANTA I

- Primul meu, tău, său (lui, ei), nostru, vostru, lor meci;
- Prima mea, ta, sa, (lui, ei), noastră, voastră, lor victorie;
- Primii mei, tăi, săi (lui, ei) noștri, voștri, lor adversari;
- Primele mele, tale, sale (lui, ei), noastre, voastre, lor încercări.

VARIANTA a II-a

- Primul meci AL MEU; Prima victorie A SA; Primii adversari AI NOSTRI; Primele încercări ALE VOASTRE etc.

Ambele variante sunt posibile și corecte pentru PRIMUL, PRIMA, PRIMII și PRIMELE. Începând însă cu AL DOILEA (A DOUA), acest paralelism încetează, VALABILĂ fiind NUMAI

varianta a doua, astfel:

- Al (Cel de-al) doilea, treilea etc. meci AL MEU, AL TĂU etc.
- A (Cea de-a) patra, cincea etc. victorie A NOASTRĂ, A VOASTRĂ etc.
- Al (Cel de-al) doisprezecelea jucător AL LOR;
- A (Cea de-a) cincizecea selecționare A LUI etc.

Sunt incorecte și sună cel puțin bizar formulări de genul:

- AL DOILEA MEU antrenor; (corect: Al doilea antrenor al meu);
- AL TREILEA TĂU meci; (al treilea meci al tău);
- AL ZECELEA SĂU gol; (al zecelea gol al său) etc. etc.

Ca de obicei, și la acest "fenomen lingvistic" recordul este deținut de Dumitru GRAUR care, referindu-se la un renumit fotbalist, vorbea despre "al șaptesprezecelea SAU gol", în loc de "Al (cel de-al) șaptesprezecelea GOL AL SĂU!". Sper ca măcar de-acum înainte crainicii sportivi să evite asemenea... "autogoluri"!

Prof. Gh. CONSTANTIN

De Restauratio Imperii

Drumul (democratic) spre servitute

Un nou echilibru european

Recentele servitute electorale din Ucraina și Belarus au dat caștig de cauză rușilor și nostalgicilor care văd numai la Moscova soarele răsărind. Dacă în privința bielorusilor rezultatele erau previzibile, Aleksandr Lukacenko, politician ultra populist care a promis în campania sa electorală că va strânge legăturile cu Maica Rossia, va promova un "lunimant" dirijism economic și va stârpi corupția, în ceea ce privește sentința urnelor în Ucraina lucrurile stau un pic altfel. Contracandatul lui Leonid Kravciuk, Leonid Kucima, nu era creditat de observatorii politici care îi acordau doar celui dintâi șanse serioase de reușită electorală, mai ales după ce în primul tur de scrutin diferența dintre cei doi era de aproape 7 procente. În fapt, ce s-a întâmplat?

Ruși alogeni (și nu numai ei!)

În vreme ce apusul Ucrainei este locuit în marea majoritate de ucraineni

și polonezi, în partea de răsărit este stabilită o numeroasă populație politică fonă care, normal, s-a temut de politica previzibilă, de altfel, a președintelui încă în funcție Leonid Kravciuk, personalitate politică ce a manifestat în ultimii ani o adevărată alergie față de Moscova și politica Kremlinului, indiferent cine s-ar afla acolo la cârmă. Dacă în Kievul o nouă linie politică, în viitorul nu foarte îndepărtat este previzibilă nu numai apropierea "frățescă" a celor două state de Moscova ci, chiar reintegrarea, sub mantia "nouă eroită" cu trei ani în urmă, la imperiul ce poartă acum titulatura de Comunitatea Statelor Independente. Cât de independente sunt ele toată lumea a văzut, căci și la Alma-Ata sau Tașkent, la Chișinău sau Bishkek "telefonul scurt" funcționează fără greș.

Dacă rezultatele de la Minsk au dat, pe bună dreptate, nor la Tallin și Riga, cele de la Kiev trebuie să-i facă atenți pe toți europenii, atât cabinetele euroatlantice, cât și pe guvernanții de la Varșovia, Budapesta și, mai ales, de la București. În ceea ce ne privește, dacă până acum, ca urmare a politicii sneguriste, frontiera cu CSI era în fapt tot Prutul, de azi înainte ea se (re)instalează la Dunăre și în Marea Neagră.

Concomitent cu desfășurarea scrutinurilor din cele două republici ex(?)sovietice, în Europa s-a desfășurat turneul președintelui Clinton, mulți analiști conchizând că drumul ales de Administrație cât și importanța acordată atât balticilor și central europenilor reprezintă un semnal clar dat Moscovei. Turneul a culminat cu vizita la Berlin și cu declarațiile făcute de către președinte. Precum odinioară Kennedy care l-a avertizat pe Hrușciiov prin cuvintele "Ich bin ein Berliner" că Statele Unite nu vor permite nici măcar un singur pas înainte al Kremlinului, la 12 iulie Bill Clinton a arătat că "Berlinul va deveni inima Europei unite și democratice". Cu alte cuvinte Germaniei îi va reveni de acum încolo sarcina de a fi și "locomotiva politică" la scara continentală datorită întinderii sale, poziției geografice și, mai ales, imensului său potențial economic și, de ce nu, militar. Pe de altă parte, cuvintele șefului Administrației actuale indică faptul că America nu a părăsit Europa în favoarea unei politici deschise spre Pacificul de Sud-Est, ci o dată mai mult, interesele ei trebuie să fie bine reprezentate aici. Cu aceeași ocazie Bill Clinton a făcut referire și la poziția Americii și a euroatlanticilor față de Moscova și republicile componente ale fostului imperiu bolșevic, arătând că "un grup stabil de națiuni din

fosta URSS este înfinit de preferat unei structuri imperiale reînnoite". Din păcate aceste servitute, atât de clare și dătătoare de speranțe, nu au fost - de fapt nu s-au dorit - recepționate de către Kremlin. Aflat la reuniunea G-7 de la Neapole în calitate de invitat, Boris Elțin a refuzat categoric să discute cu Bill Clinton problema retragerii trupelor rușesti din Estonia. Cu alte cuvinte, nici măcar "democratul" Boris nu înțelege să renunțe la politica imperială.

Răspunsul dat de ruși trebuie să pună pe gânduri pe toată lumea, cu atât mai mult cu cât pe lângă Elțin și susținătorii săi, în Rusia coexistă politici Jirișovski și ai lui.

În ceea ce ne privește, evenimentele recente de la Kiev și Minsk trebuie să ne determine ca printr-o politică sinceră să-i convingem pe euroatlantici că locul nostru este numai alături de ei. La acest lucru a făcut aluzii și ministrul de externe al acesteia, Klaus Kinkel, în timpul vizitei la București. Poziția geografică a României, de interes deosebit pentru toată lumea, ne vine într-ajutor. De ce trebuie să profităm la modul cel mai onest, convingându-i pe vest-europeni că admiterea țărilor foste comuniste în structurile democratice europene nu trebuie făcută în limitele unei "politici în doi timpi", idee păguboasă pentru toți.

Ștefan CALIGA

Sprijin pentru democratizarea Rusiei

Unul din cei mai competenți specialiști în problematica relațiilor dintre lumea occidentală și Rusia este dl. Zbigniew Brzezinski, fost consilier pentru Securitatea Națională a S.U.A., profesor de politică externă la Universitatea John Hopkins. Domnul Z. Brzezinski publică recent un studiu temeinic, în influentă revistă americană Foreign Affairs (martie/aprilie 1994), intitulat: Un parteneriat prematur.

Autorul arată că strategia americană definită de președintele Clinton are în vedere, în condițiile terminării războiului rece și căderii Uniunii Sovietice, înlocuirea strategiei reușite - de control asupra expansiunii ideologice și teritoriale a fostului imperiu comunist "printr-un parteneriat cu Rusia democrat". Concentrarea atenției asupra Rusiei a determinat însă neglijarea celorlalte state rezultate din dezmembrarea Uniunii Sovietice. Nu au fost luate în considerare interesele pe care le au fostele țări-satelit. Această strategie nu ține seama nici de faptul că perspectivele democratizării Rusiei nu sunt lipsite de incertitudini. Mentalitatea veche nu a dispărut, două-treimi dintre ruși cred că despărțirea fostelor republici sovietice este "o greșală tragică", atitudine ce deranjează aspirațiile naționale ale nerușilor, dar care este, în primul rând, nedemocratică. Politologul american spune clar: "Rusia poate fi ori un imperiu ori o democrație, dar ea nu poate fi amândouă deodată". Și: "Eforturile de a recrea și menține imperiul prin constrângere și/vori subsidii economice va condamna Rusia nu numai la dictatură, ci și la sărăcie". Reactivarea cercurilor militare care caută să recâștige controlul pe care-l aveau asupra Uniunii Sovietice este îngrijorătoare. Autorul se referă la acțiunile armatei în cazul Moldovei, Crimeei, în Osetia, Abhazia, Georgia, Tadjikistan, precum și în chestiunea concesiilor teritoriale în Kurile, a reducerii forțelor armate în regiunea Kaliningrad și a retragerii din Țările Baltice.

La aceasta se adaugă eforturile cercurilor politice de a reface, sub forma C.S.I., instituțiile și structurile care au înținat în viață fosta Uniune.

Autorul apreciază că la finele lui 1993 independente cu adevărat pot fi considerate doar Ucraina, Turkmenistanul și probabil Uzbekistanul.

Politologul american arată că liderii ruși responsabili își dau seama că nu mai pot fi invitate nici imperiul țarist rusificator, nici uniunea totalitaristă, nici dominația ideologică în Europa Centrală. Ceea ce ei speră: C.S.I. - să devină o confederație de state satelit, cam cum a fost blocul sovietic. Ei doresc ca țările din centrul Europei să nu intre în NATO, ci să fie puse sub o garanție de securitate comună - Rusia-NATO.

Zbigniew Brzezinski consideră că aceste împrejurări cer o altă abordare de către S.U.A. a relațiilor cu Rusia. Obiectivul principal ar trebui să fie "consolidarea pluralismului geopolitic în spațiul fostei Uniuni Sovietice". Pentru aceasta este nevoie să se realizeze "o democrație stabilă în Rusia", care va inhiba tentațiile imperialiste: "În a nu fi un imperiu, Rusia deține o șansă de a deveni, precum Franța sau Anglia ori Turcia post-otomană, un stat normal". Atitudinea S.U.A. față de Ucraina este esențială, "căci fără Ucraina, Rusia

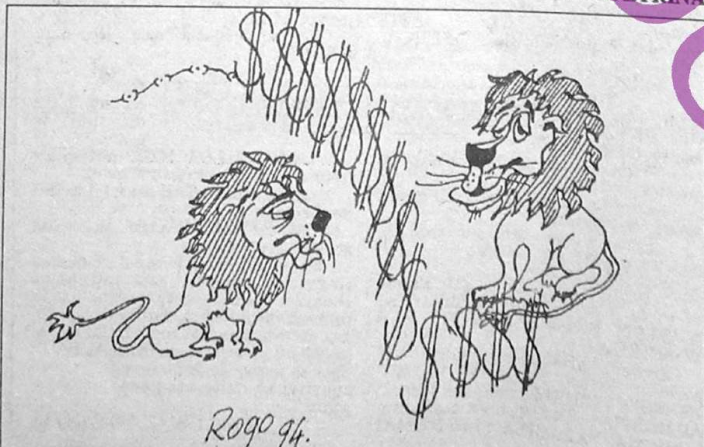
înțeală de a mai fi un imperiu, dar cu Ucraina mituită sau subordonată Rusia automat devine un imperiu". Asemenea trebuie să dezvolte S.U.A. relațiile cu celelalte foste republici sovietice.

Promovarea pluralismului politic va permite și intrarea țărilor din centrul Europei în NATO simultan cu o bună cooperare între NATO și Rusia.

Democratizarea, modernizarea și prosperitatea Rusiei sunt în interesul poporului rus și al păcii. Atitudinea curtenitoare a Statelor Unite "față de cercurile imperialiste din Rusia nu este calea spre a ajuta pe democrații ruși".

În încheierea studiului, reputatul politolog american spune: "De-a lungul anilor, politica americană față de Rusia a oscilat între dorințe naive și realism rece. O doză de geopolitică fermă împreună cu un sentiment prietenesc pentru poporul rus, dar și cu simpatie pentru aspirațiile popoarelor neruse - este mult mai sigură decât va produce o soluție care să merite să succedă strategiei precedente de control, care a fost, istoric, încununată de succes".

Liviu PETRINA

Rwanda

Mii de refugiați din această țară central-africană au părăsit locurile natale, spre a-și proteja viața. Exodul s-a produs în Zair, dar și în Tanzania. Zona declarată "sigură" sub protecția corpului expediționar francez (cca 2.500 militari) este suprapopulată. Este nevoie urgentă de medici, personal sanitar și medicamente. "Medicii fără frontiere" și infirmierele existente sunt supra-solicitați. De la izbucnirea ostilităților în Rwanda, între etniile Hutu și Itsi, bilanțul (provizoriu) este de 50000 victime, un milion refugiați și zece de mii de răniți. Franța a anunțat că intenționează să înceapă retragerea trupelor sale între sfârșitul lui iulie și, la jumătatea lui august, dorește ca evacuarea trupelor franceze să fie terminată. Franța a făcut repetate apeluri ca rolul ei să fie preluat, în Rwanda, de ONU, cu alte țări.

Radio France International anunța la 12 iulie a.c. că un cotidian parizian a publicat caricatura lui Ed. Baladur: în 3 poziții - în prima, premierul declara: "Ajutați Rwanda!"; în a doua, el declara: "Ajutați Franța să intre în Rwanda!"; - în a treia, tot el face apelul: "Ajutați Franța să iasă din Rwanda!"

Gheorghe CARCALETEANU

Din alergare

● A luat ființă Comitetul Național al Atletismului Românesc, asociație neguvernamentală și nonprofit destinată să contribuie la dezvoltarea financiar, logistic și morală a atletismului românesc. Urmăritura noastră în felul acesta readucerea atletismului nostru la nivelul la care s-a ajuns în țările din jur, când eram adversari ai tuturor pentru marile puteri mondiale. Semnele unui reviriment sunt deja vizibile. Promițătoare și sperăm că în curând vom avea o competiție de nivel mondial. Compusă din oameni de seamă și cu posibilități materiale CNRR, competiția noastră constituie un pilon de bază al acestui sport ce poate să aducă din nou mari satisfacții.

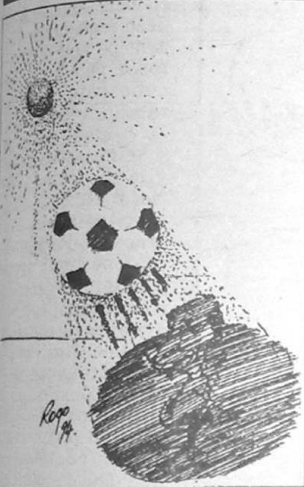
● Ca au avut loc încercări de promovare asupra unor jucători din țară, se pregătește pentru S.U.A., cu scopul de a-i atrage pe cărările ce duc spre stadionul din Ghencea, este un lucru cunoscut. Că s-au exercitat și presiuni în acest sens, cu promisiunea de a fi în lot și cu reciprocitate - adică că dacă ei vor să vină în țară, noi vom fi în lot și cu reciprocitate. Mai mult decât atât, acestea metode sunt știute și utilizate de mult. Dacă ele nu dau rezultate, cei vizajați sunt ademeniți la urmă cu orice alte mijloace.

Dar cooptarea unor astfel de "profesioniști" la antrenamente, fără consimțământul clubului de unde provin, este interzisă de regulamentele F. R. F. și sancționabilă. Oare în cantonamentul de la Forban nu se știe acest lucru? Sau clubul din Ghencea este mai presus?

● Geloasă pe T. V., Radiodifuziunea Română a ținut să se înscrie și ea în top cu o performanță. Luni dimineața la ora când ascultătorii fuseseră obișnuiți să audă măcar pe unul din numeroșii trimiși la World Cup, li s-a servit scuza "copleșiți de amploarea finalei, trimișii noștri nu au reușit să se adune". ... Tocmai la încheiere... Dar pe unde s-au rătăcit? Și le mai sesiză și înfățișări în persoana șefului Departamentului Sport (nu din Minister, ci din Radio). Nu rămâne decât să se fredoneze cântecul: "și-ăltădată, și-ăltădată o s-o facem..."

● Competiția de box amator Ring București, ediția '94, se va desfășura la sfârșitul săptămânii pe ringul instalat în incinta Circuitului București. Suntem anunțați că vor participa o serie din cei mai buni pugiliști amatori.

"Brasil e o campeão do mundo"

Prosticurile s-au confirmat. Brazilia este prima țară care reușește să câștige pentru a patra oară campionatul mondial de fotbal. Tot așa cum a fost și prima care a reușit să-l câștige de trei ori, în 1970 când și-a câștigat definitiv faimoasa Cupă Jules Rimet. O vor mai face probabil și alții dar țara cafelei și a Copacabaneei este și va rămâne prima cu o asemenea reușită. A fost și prima finală de Cupă Mondială transată la înălțimi de 11 metri. După un meci plânt, mai mult prin dârzenia cu care a fost purtat și prin echilibrul de forțe din teren, decât prin realizări tehnice, meci în care nici prelungirile nu au putut aduce decizia, s-a ajuns la faza revirimentului de departajare. Este singurul moment în care considerăm că Arrigo Sacchi-coach-ul Italiei a greșit, punându-l pe Franco Baresi să reziste și desemnându-l să fie primul. Marele jucător, eroul apărării, se accidentase doar cu câteva minute înainte. Oricât de refăcut, era imposibil să nu se resimtă. Și a tras cu mult peste poartă. Dacă echilibrul ofensiv a fost refăcut imediat prin parada lui Pagliuca, cel moral nu a fost restabil, tensiunea crescând cu fiecare clipă scursă. Ratarea lui Messaro, jucător deosebit de echilibrat, a dat avantajul sudamericanilor, iar golul lui Roberto Baggio a trimis în aer mingea, odată cu speranțele "azzure". S-a stabilit o dată pentru totdeauna că nu există penalty apărât ci doar penalty prost executat. S-a văzut o

dată în plus. Epuizarea fizică a tuturor italienilor sportivă de cea nervoasă - și nu uităm că toată această campanie mondială a peninsularilor a fost pe muchie de cuțit, în fiecare partidă - și-au spus cuvântul. Ei nu s-au putut să-și ia revanșa finalei de pe Azteca din 1970. Pacat pentru arderea și abnegația pe care toți băieții lui Sacchi le-au revărsat în toate meciurile susținute de la început până la sfârșit. Meritul, după mine, o soartă mai bună. Dar așa se scrie istoria, cu învingători și învingători, din care cei victorioși cuceresc toată gloria posterității. Trofeul "zelei" l-a primit Carlos Dunga căpitanul "cariocas" unul din pilonii de bază ai unei echipe care totuși nu a strălucit, nici măcar prin acest Romario, autorul unor ratări de necrezut, cât pentru mai multe turnee finale. Nu l-a se poate contesta valoarea, dar pară să îi lipsește totuși ceva. Învingătorii s-au remarcat printr-o apărare sigură cum nu a avut niciodată și o răbdare ieșită din comun, de a relua iar și iar, atac după atac, dar a căror concretizare a lăsat de dorit. Ei au meritul de necontestat că au crezut cu tărie în șansa lor, care le-a surâs până la urmă, fără ca cei 11 jucători din teren să aibă valoarea sau clasa celorlalte echipe pe care le-au aliniat galben-verzii de-a lungul timpului. Dar a fost cea mai pragmatică. Trăfăscă - deci - Brasil!

Disputa pentru locul trei dintre Bulgaria și Suedia, anticipată a fi și echilibrată și interesantă, a reprezentat un simplu walk-over pentru nordicii care au înscris în doar 30 de minute, nu mai puțin de patru goluri. Cu o simplitate de parcă se aflau la antrenament. Firesc, la un asemenea "ecart" au slăbit ritmul și concentrarea fără ca relaxarea lor să permită vecinilor noștri, în ciuda unor eforturi notabile, să izbutească măcar gol de onoare. Bulgarii rămân astfel pe locul 4. O performanță cu totul remarcabilă pentru o echipă care a ajuns în S.U.A. în ultima secundă a preliminariilor. Privită de sus, după înfrângerea din fața Nigeriei (0-3), ea s-a regăsit raportând apoi patru victorii dintre care ultima a constituit imensă surpriză, a acestui C.M. al surprizelor. Golul lui Leckov a însemnat eliminarea campioanei mondiale, Germania, deznoadăntă facilitat, este adevărat, de decizia arbitrilor columbian José Torres Cadana de a anulă golul perfect valabil al lui Voler. Rezultatul confruntării Suedia - Bulgaria are darul să îmbunătățească

S-a și înălțat pe piscină, în persoana spaniolului Miguel Indurain, care apare de pe acum virtual câștigător al acestei a 81-a ediții a Turului Franței. Instalat după etapa a XI-a în fotoliul de lider, cu aproape cincisprezece minute avans (4:47) asupra principalului său contra-candidat, elvețianul Tony Rominger, Ibericul a dat lovitură decisivă în etapa a 12-a care a cuprins escaladarea vârfului Tourmalet din Pirinei, vârf în care s-a decernat premiul omagial în memoria lui Henri Desgranges, părintele Marelui Buce. În această etapă pe care n-a câștigat-o, Miguel a scăpat de secondatul

VULTURUL NAVAREZ...

său Tony Rominger, care a fost nevoit să abandoneze, mărindu-și totodată avansul față de al doilea clasat, Armando de las Cuevas. Turul de abia a depășit jumătatea sa, dar laureatul ce va fi încununat la Paris este de acum cunoscut? Mai sunt de escaladat Alpi și încă o etapă contra-timp. Le va absolve și pe acestea cu succes cel ce a deziluzionat în "Giro"? După demonstrația făcută în etapa a 9-a - individual pe 64 km, când l-a lăsat la 4 minute pe actualul vice-lider, nu am avea motive să ne îndoim. Să așteptăm deci a patra cunună de lauri a Turului pentru rutierul spaniol. După 14 etape avansul său este de aproape 8 minute asupra francezului Richard Virenque.

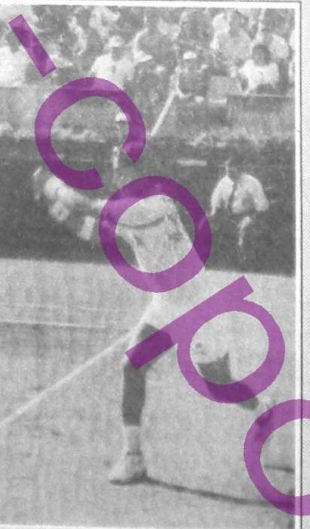
Reîntâlnire cu tricolorii, dar nu cu toți...

Federația română de Fotbal s-a lepădat de obiceiul, practicat până acum, al unei cenzurări draconice a accesului la conferințele sale de presă? Sau a făcut-o doar cu ocazia conferinței organizate la primirea tricolorilor? Prilej când, renunțând la restricțiile impuse de regulă - și ca număr și ca persoane - a izbutit să umple sala Rondă de la Intercontinental cu o asistență-record, compusă însă în majoritate din negazetari. E drept că au existat și reprezentanții Primăriei Capitalei și ai Fundației "Omenia" (organizație nepolitică, neguvernamentală și nonprofit pentru... reconciliere și pace, așa s-a recomandat). Consiliul Local al Bucureștiului a decernat diploma și medalia de "cetățean de onoare" al Municipiului București jucătorilor deplasat peste Ocean (cu excepția lui Vladolu), antrenorilor și medicului echipei, iar "Omenia" a atribuit titlul de director onorific lui Ilie Dumitrescu. E posibil că din cauza acestor prezențe, Federația a părsănit tiparele unei rigidități aristocratice și partizane, în același timp abuzive și inacceptabile. Oare pentru a reveni imediat după, la normalitatea izolării în bd. Poligrafiei? Sau poate vrea să fie reverența de împăcare cu aceia pe care i-a tratat sever și fără milă când a fost vorba să-i agreeze în America. Căci este greu de imaginat măcar că Federația nu ar fi putut face

nimic în fața unor cât de dure reglementări și de oriunde ar fi venite ele, atunci când au fost țări care au acreditat peste 300 de ziaristi. A lipsit însă scântea sau cum se spune, voința politică. Gestul acesta al conducerii Federației, întârziat și străveziu, este făcut pentru a-i deschide drum larg către opinia publică, drum la fel de practicabil cu cel către Putere, spre a reuși mai ușor, împreună sau fiecare pe cont propriu, să revendice și să-și aducă meritele și gloria unor isprăvi care nu le aparțin în nici un caz. Meritele și deci onorurile sunt în întregime ale jucătorilor, cei ce au înscris pe gazon arabescului performanței - cu deosebire celor căliți în străinătate unde au învățat și asimilat ce înseamnă profesionalismul.

CUPA DAVIS

Sfârșitul săptămânii a marcat o serie de evenimente și în trofeul mondial al

tenisului pe echipe "Cupa Davis". Fără îndoială că pe primul plan se situează izbânda necontată a reprezentativei noastre asupra Angliei, pe propriul lor gazon. Rămânerea României în grupa afro-europeană se datorează în primul rând extraordinarelor comportări a lui Răzvan Sabau, un viitor mare campion. Cu o revenire neverosimilă de la 0-2 la seturi și 1-5 în setul al treilea, el a întors soarta partidei, aducând primul punct țării noastre, în fața primului jucător englez Jeremy Bates. Cu 2-0 după prima zi am fi putut trona în ziua a doua, fără accidentarea lui Dinu Pescariu în proba de dublu. După înfrângerea lui Andrei Pavel, și ea puțin surprinzătoare, în al doilea meci al său, salvarea a venit tot de la Sabau, care a stabilit scorul la 3-2 în favoarea noastră. Un sincer și fără rezerve BRAVO tenismenilor tricolori. Putem spera la mai mult, căci avem la ora actuală o echipă competitivă. Tot în "Cupa Davis" au fost desemnate și semifinalele în grupa de elită. Ele sunt : U.S.A (3-2 cu Olanda), Suedia (3-2 cu Franța), Germania (3-2 cu Spania) și Rusia, același scor pe toată linia, 3-2 cu Cehia.

prin linie directă - locul nostru în ierarhia mondială, căci ne putem considera noi pe locul patru. Chiar dacă nu oficial, este o concluzie perfect conformă cu realitatea. P.S. - Am dori să ne luăm permisiunea de a comunica "echipei de trei" a TVR ce a oficiat la finală că

Branco, deși s-a îndreptat spre punctul de pedeapsă ca un condamnat la spânzurațoare, nu a ratat. Cel care a făcut-o a fost Marco Santos. Aste pentru precizie. Cu scuze.

Pagina realizată de Ion FRÂNCU

Corupția, groparul regimului Iliescu

(Urmare din pag. 1)

Este cert că ea este anacronică și imposibil de menținută încă multă vreme. Destruirea ei inevitabilă constituie principala miză a tuturor acțiunilor politice în curs de desfășurare. Cine se află la putere își poate însuși pentru sine sau poate facilita acoliților săi, pe întocchetele căi ale corupției, smulgerea unei hălci, mai mari sau mai mici, din cadavrul proprietății socialiste. Privilegiații de ieri și de azi vor fi potentăți de mâine. Interesul lor este să se mențină cât mai mult timp la putere și să optimizeze ritmul privatizării cu ritmul în care ei își pot însuși ceea ce este privatizat.

Calculul politic este simplu și eficient, iar cheia succesului său o reprezintă tocmai corupția. Cu cinism și cu multă seninătate, atât președintele țării cât și guvernanta și membrii coaliției parlamentare majoritare, ne prezintă la anumite intervale, diverse căi, modalități, hotărâri și alte asemenea bazaconii pentru stăvilirea corupției. Situațiile sunt de-a dreptul hilare pentru că în mod normal nu ar trebui să se pună problema găsirii căilor și mijloacelor de luptă împotriva corupției. Ele există, sunt cunoscute și se află în îndemâna celor care exercită puterea în stat. Este suficient numai să fie respectat cadrul legal instituit și nimic mai mult. Problema reală, cea care se pune cu toată seriozitatea și căreia actuala putere nu este interesată să-i găsească rezolvarea, este cine sunt cei capabili și motivați să lupte împotriva flagelului corupției. Adevărul este că, abstracție făcând de fosta nomenclatură (aproape nesemnificativă cantitativ, prin raportarea numerică la populația României), imensa majoritate a cetățenilor acestei țări a fost și este atât de săracă încât aproape oricine poate fi cumpărat pe te miri ce. De la funcționarul mărunt și până la ministrul fiecăre are un preț al său. Realitatea a demonstrat că nu numai reprezentanții puterii, ci și ai opoziției aflați în funcții de decizie au intrat în încrengătura corupției. Este un adevăr ce nu trebuie eludat. El trebuie să dea de gândit, și mai ales să conducă la stabilirea cauzelor, pornind de la fiecare caz particular în parte, care au determinat asocierea u-

nor membri ai opoziției, aflați mai ales în administrația locală, la fărâdelegile puterii.

Conducătorii comuniști, din momentul în care au fost aduși la putere în România și până în prezent au avut abilitatea de a-și răsplăti

incă abstract. Pauperizarea, sărăcia cruntă, lipsurile de toate felurile și, în nu în puține cazuri foamea cronică, le stăvilesc acestora din urmă toate elanurile, iar raportarea la vârfuri, după ce le aduce anumite clarificări, îi face să abandoneze lupta, îi aruncă în indiferentism și, nu

reală, nu cea afirmată gălăgios și demagogic de actuala putere. Corupția nu va putea fi eradicată niciodată înființând o comisie parlamentară ai cărui președinte să aibă misiunea de a mușamaliza fărâdelegile celor care au dus țara la dezastru și de a-i scoate basma curată pe cei prinși cu mâna în traistă. Nici cu ajutorul magistraților corupți, nici cu ajutorul poliștilor pătați, nici cu ajutorul demnitarilor îmbătrâniți în rele.

A rătam ceva mai sus că a ploarea fenomenului corupției este îngrijorătoare dar și îmbucurătoare totodată. Nu mai are rost să insist asupra elementelor care stârnesc îngrijorare. Ele sunt pe atât de dure-roase pe cât de bine cunoscute. Imbucurător este doar faptul că tocmai corupția macină actualul regim din chiar interiorul său și va sfârși inevitabil prin a-i fi groparul. Parafrazându-l pe unul dintre învățătorii demnitarilor noștri, corupția generează corupție, clipă de clipă, ceas de ceas și în proporție de mase. Deci clipă de clipă, ceas de ceas, actualul regim moare lent și va sfârși subcombând cu totul. Numai după dispariția lui vor putea fi evaluate cu oarecare aproximație proporțiile jafului pe care l-a patronat la scară națională. Va fi însă cam târziu. Dacă ar fi instituită și la noi o lege care să-i pedepsească prin tăierea mâinii drepte pe cei prinși furând (o astfel de lege există în câteva țări arabe), atunci românii nu ar mai fura cu amândouă mâinile. Apoi am deveni realmente un popor de stânga. Dar hoții, descurcări și ușor adaptabili la orice situație, trezindu-se fără un braț, ar da năvală și s-ar înscrie la handicapați. Am avea atunci numai handicapați în fruntea instituțiilor fundamentale ale țării, în administrația de stat, în administrația locală, în justiție, în poliție, în biserică, prețutindeni. Decât așa, mai bine lipsă! Furați români cu amândouă mâinile, căci atâtă vreme cât regimul Iliescu va fi la putere nimeni nu va va tăia nici măcar unghile.

oamenii devotați lor, pe cei cu ajutorul cărora și-au dus la îndeplinire scopurile propuse și prin intermediul cărora și-au aplicat politica. Iar atunci când nu au mai avut cu ce să-și răsplătescă i-au lăsat să fure și, dacă din greșeală s-a întâmplat să fie prinși, au mușamalizat totul.

rareori chiar în ghiarele corupției, lăsându-se cumpărați și trecând în cealaltă tabără. Fenomenul poate avea efecte devastatoare, cu consecințe incalculabile în ceea ce privește viitorul țării. Să nu uităm că partizanii dezamăgiți devin cei mai redutabili adversari!

Puterea exemplului este contagioasă și în aceste condiții de multe ori apare de-a dreptul stupefiantă miopia de care dau dovadă în numeroase situații atât unii lideri ai opoziției cât și unii lideri sindicali care par a avea naivitatea de a crede că, exceptându-i pe ei, toți ceilalți în fruntea cărora se află și care îi susțin trebuie să accepte un sacrificiu perpetuu în numele unui ideal

Din fericire, există în această țară și oameni politici de mare valoare a căror integritate, verticalitate și probitate morală sunt în afara oricărei discuții, constituindu-se în tot atâtea garanții că ei trebuie să fie vindecătorii bolnavei societăți românești. Iată că avem și cu cine, avem și cu ce. Corupția poate fi stăvilită. Mai lipsește doar voința politică